

Knjževina plačana v gotovini

Bogoljub

Mo: 1036

VSEBINA:

Mati pri Materi. (Sv. Monika.) S. S. — Članki: Marija naša mati. (Jos. Šimenc.) — Duhovna izložba za KA. (A. V. M.) — Pred majem. Pesem. (Fr. Neubauer.) — Blagor čistim. V. Tesna pot, ki drži v življenje. (Dr. Fr. Jaklič.) — Mariji. (M. Elizabeta.) Pesem v notah. — Iz vsakdanjega življenja. V. V duhu molimo. (J. Langerholz.) — Stoji, stoji tam sivi samostan. Dalje. (Popotni.) — Listek: Jangec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Mar. družbe. — Razno. — Naše slike. — Prošnje in zahvale. — Odpustki. — 10 slik v bakrotisku. — Na ovitku: Sv. Monika in njen sin sv. Avguštin.

Cena „Bogoljuba“ celoletno: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š., v Italiji 8 Lir, v Češkoslovaški 15 Kč, v Franciji 10 fr., v Ameriki — 50 Dol.

»Bogoljub« izhaja 12 krat na leto. — Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za maj 1936.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Zaupanje do prečist. Srca Marijinega. | Misijonski poklici.

Mesečni zavetnik: Izidor, spoznavalec (15).

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavanti. šk.
1	Petek	Filip in Jakob	Milosti šmarnične pobožnosti	Ljubljana, stoln.	Libelče
2	Sobota	Atanazij, šk., c. uč.	Naši duhovniki in škofje	Trebelno	Ojstrica
3	Nedelja	3. pov. Najdba s. kr.	Katoliška akcija	Sv. Križ pri Lit.	Črn. (S. Kr. Dr.)
4	Poned.	Florijan, mučenec	Rešitev časnega in večn. ognja	Kamna gorica	Dravograd
5	Torek	Pij V., papež	Svoboda sv. Cerkve. Sv. oče	Ljublj., Sv. Flor.	Jarenina
6	Sreda	Janez p. Latín. vrati	Posvetitev naših družin	Davča	
7	Četrtek	Stanislav, šk., m.	Zaročenci in novoporočenci	Št. Gotard	Kotlje
8	Petek	Prikazanje Mihaela	Zmaga nad brezboštvom	Šmihel p. N. m.	Mežica
9	Sobota	Gregor Nac., c. uč.	Slomšek-Baragov proces	Rakitna	Sv. Jakob Sl. g.
10	Nedelja	4. pov. Antonin, šk.	Pogostno sv. obhajilo	Javor pod Ljub.	Sv. Danijel
11	Poned.	Franč. Hieronim, sp.	Lepo družinsko življenje. Molitev	Preserje	Št. Ilj v Šl. gor.
12	Torek	Pankracij, muč.	Vdanost bolnih in trpečih	Kopanj	Ouštanj
13	Sreda	Servacij, muč.	Izpeljava našega konkordata	Kočevje, Mar. d.	Svečina
14	Četrtek	Bonifacij, muč.	Naši misijonarji in misijonarke	Fara ob Kolpi	Sv. Jur. ob Pesn.
15	Petek	Izidor, kmet	Vernost našega naroda	Stara cerkev	Sp. Sv. Kungota
16	Sobota	Janez Nep., muč.	Spovedniki in dušni voditelji	Nova Oselica	Marib., Sv. Al.
17	Nedelja	5. pov. Križeva	Blagoslov na polju	Ljublj., frančišk.	Sv. Lenart Sl. g.
18	Poned.	Erik, kr., muč.	Izletniki, sportniki in služba božja	Lesce	
19	Torek	Celestin, pap.	Duhovne vaje in misijoni	Breznica	Sv. Rupert Sl. g.
20	Sreda	Bernardin Sij.	Odvritev nesreč	Dobrova	
21	Četrtek	Vnebohod	Hrepenenje po nebesih	Jezer., Sv. Ožb.	Sv. Trojica Sl. g.
22	Petek	Emilij in Kast., m.	Naše cerkvene organizacije	Čatež pod Zapl.	Negova
23	Sobota	Deziderij, muč.	Zakrknjeni grešniki	Krško, kapucini	Sv. Jurij Prekm.
24	Nedelja	6. pov. Mar. Pomoč.	Da bi bili Marijin narod	Ljublj., križanke	Črna
25	Poned.	Gregorij VII., pap.	Srečna zadnja ura. Umirajoči	Vič	Sv. Bened. Sl. g.
26	Torek	Filip Neri, sp.	Naša mladina. Poklici	Tržišče	
27	Sreda	Beda Čast., c. uč.	Naši izseljenci in preseljenci	Ljubno	Sv. Ana n. Krbg.
28	Četrtek	Avguštin, škof	Cerkveni govorniki	Sv. Helena	Sv. Jurij Sl. g.
29	Petek	Magdalena Pac.	Spodobna ženska noša	Sv. Duh (Vel. trn)	
30	Sobota	† Ferdinand, sp.	Ohranitev krstne nedolžnosti	Ráteče-Planica	Sv. Bolfenk Sl. g.
31	Nedelja	Binkošti, Angela	Birmanci. Uršulinke	Kranj	Marija Snežna

SANATORIUM EMONA
Ljubljana
Komenskega ul. 4
Zdravnik: Tel. 36-23
ordinira od 11-1
dr. Fr. Dergane, kirurg. šef-primarij v p.

Samostan oo. minoritov v Ptuju sprejema dobre mladeniče za redovne brate. V poštev pridejo fantje, ki so dobrih staršev, zdravi in pošteni in ki želijo posvetiti svoje življenje v samostanu po zgledu sv. Frančiška v molitvi in delu. Prednost imajo tisti, ki so se izučili kake obrti.

Prošnja za sprejem naj se naslovi na: Predstojništvo minoritskega samostana v Ptuj. Podrobna navodila dobi vsak prosilec.

Mati pri Materi

Sveta Monika: 4. maja.

*Pri svojem Sinu, Mati milostiva,
o mojem sinu, ki iz vere same
ne more najti k Njemu jasne poti,
besedo reci! Misli nanj in náme!
Z nevidno róko skozi mrak korake,
pogled mu rodi skozi vse oblake!*

*Na Tebe mislim, ko sloniš ob jastik.
V ubogem hlevu Dekla čudovita;
trepèt in jok se menjata v Otroku,
smehljaj in solza v Tebi se buditá.
Le pojte, trume, slavospév Otroku,
za Mater vstaja veren vzdih k oboku.*

*Na Tebe mislim, ko daruješ Dete.
Vse matere se vračajo veselo
z otrokom svojim, ki ga tempelj vrača.
Le Tvoje Dete je nebo sprejelo.
Začuden vstane mož ob Tvoji strani —
in Tvojo dušo meč preroški rani...*

*Na Tebe mislim, ko bežiš v Egipet.
Za vse je varen stan v Jeruzalemu,
za vse je varna noč po vseh prostorih;
Herod zamišlja bridko smrt le Njemu,
ki Ti ga v rókah nosiš, Mati zvesta,
Devica verna, žalostna Nevesta.*

*Na Tebe mislim, ko za Sinom plakaš.
Odšli so prazniki velikonočni.
Ostal je sam. In Tebi ni povedal.
In tretji dan ga najdeš v veri močni.
»Zakaj me,« reče: »tvoja solza išče?
Moj dom je, nisi vedela, svetišče!«*

*Na Tebe mislim, ko stojiš pod križem.
Tvoj božji Sin, ki vekomaj z Očetom
v edinosti živi in s Svetim Duhom,
zavržen je pred nevoščljivim svetom.
Razbojnika sta dva Mu smrtna druga.
Ni mogla vere streti silna tuga.*

*Pred Tvojim Sinom naj se v mojem sinu
izkaže Tvoje prošnje moč skrivnostna!
Navájena je sence moja duša,
solzé so grénke moja jed pogostna.
Samó nad sinom, mojim Avgústinom,
nebó razjásni, mila Pomočnica!*

S. S.

Marija naša mati

Z e slavčki žvrgolijo, se maj vesel budi. Spet se polnijo cerkve za šmarnične pobožnosti, spet drhtijo katoliška srca v nedopovedljivem ganotju, kakor da smo pred vrati izgubljenega raja, kakor da se nam jasno kot še nikoli razodeva Mati, mati božja, mati naša.

Marija naša mati! Noben verski nauk še ni bil o tem proglašen, in vendar katoličan čuti, ve, veruje, da je Marija res v pravem in polnem pomenu njegova mati. Ne mati telesnega življenja, ampak mati v nadnaravnem redu, mati duhovnega življenja. Če se za letošnji majnik o tej resnici globoko prepričamo, bomo šmarnic dvakrat veseli.

Oče našega duhovnega življenja je Jezus Kristus, ker nas je odrešil, naša mati v nadnaravnem redu pa je Marija, ker nas je Jezusu pomagala odrešiti. Toda ali je to resnica?

Kdor stvar vzame površno, bi mislil: Marija je pač Jezusa rodila; da bi pa bila kako soudeležena pri njegovem poznejšem delu za nas, to je le toliko res, kolikor je n. pr. res, da je Napoleonova mati sodelavka pri njegovih zmagovitih bojnih pohodih. To je pač zelo daljno sodelovanje. Odrešenje je poleg tega tako nadnaravno delo, da je še težje razumeti, kako bi mogla mati kaj vplivati nanj.

Odrešilno delo Jezusovo, njegova smrt na križu za nas, se nadaljuje v nas s posvečujočo milostjo in z zakramenti, z nadnaravnim življenjem in z nebeško blaženostjo. Tu se zdi, da se izgublja Marija v še večjo daljavo.

A vendar ni tako! Če mi mislimo na Jezusovo včlovečenje, na odrešenje in na naše posvečenje in zveličanje, se naši človeški pameti zdi: To so štiri reči. A v velikem božjem načrtu so to le štirje deli ene celote, ki se ji pravi **odrešilno delo**. Jezus nas je odrešil le zato, da se zveličamo; včlovečil se je zato, da bi nas odkupil. Ena igra v dveh dejanjih! Na to resnico vse premalo mislimo.

Kakšno vlogo bo imela Marija za Jezusovo odrešilno delo, se je jasno pokazalo pri oznanjenju.

Kaj predlaga Bog Mariji po nadangelu Gabrielu? Če bo rekla »da«, — kaj bo potrdila in zapečatila s to besedo? Kakšna pogodba se obravnava med božjim poslancem in ponižno Davidovo hčerko? Jeli to čisto zasebna stvar? Ali angel Marijo le prosi, naj blagovoli biti Mati Jezusa, ne-

skončno modrega, vsemogočnega; Jezus naj pa potem svet odreši, če in kakor mu je všeč.

Ne, nikakor ne! Treba le pogledati, kako je oznanjenje popisal sv. Luka, ki mu je vse natančno povedala Marija sama.

»Rodila boš sina, ki mu daj ime Jezus (Jahve je rešitev). Ta bo velik in sin Najvišjega; Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj, in njegovemu kraljestvu ne bo konca« (Lk 1, 31—33).

Angel ne pravi: Rodila boš neskončno modrega, dobrega, mogočnega Sina božjega. To bi bil Jezus le kot oseba, Jezus zase in Marija za takega Jezusa. Ne, angel predlaga Devici, naj postane mati tistega, ki bo ljudi rešil, mati Odrešenikova; zato: Daj mu ime Jahve (= rešitev). Marija naj bo mati Mesijevega; Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida. Slednjič naj bo mati Kristusa kralja, kralja prerojenega človeštva: In njegovemu kraljestvu ne bo konca.

Bog ji torej po angelu predlaga, naj sodeluje pri rešenju človeštva, pri Mesijevem delu, pri zgraditvi napovedanega kraljestva. Zato ji je v pozdravu povedal, da je milosti polna, da je blagoslovljena izmed vseh žena in da je milost našla pri Bogu.

Kdor odrešilno delo trga v dele, brez tesne povezanosti, kdor ima tak dogodek, kakor je oznanjenje, za primer, kdor meni, da je Bog Marijo kar na slepo vzel izmed Evinih hčerá, kdor ne ve, da jo je imel v misli od večnosti, tak seveda nikoli ne bo razumel Marijine veličine.

Vsi sveti očetje so bili prepričani, da sta angel in Marija obravnavala odrešilno delo in tehtala usodo človeštva.

Rekli smo pa, da sta odrešenje in včlovečenje nedeljiva celota. Zato Marija že samo s tem, da resnično sodeluje pri včlovečenju in ga omogoči, dejansko sodeluje pri vsem odrešilnem delu: **včlovečenje je začeto odrešenje**.

Zdaj vidimo, da vse odrešilno delo zavisi od Marijinega. »Zgodi se!« A dejal bi kdo: Saj se Marija ne zaveda, kako daljnosežna, odločilna je njena privolitev. Toda če tako ugovarjate, ste že spet pozabili, da Marijino oznanjenje ni slučajen dogodek. Ne, ta prizor je bil naštudiran že od vekov. Tako gladko se sicer razvije, a nič se tu ne godi in ne govori brez pri-

prave, nič se ne improvizira. Gospod me je v načrtu imel od začetka.

Kdo drug bi zopet rekel: Saj je angel Mariji le oznanil, sporočil, da bo mati božja, ni pa se z njo pogajal, ni iskal nje-nega privoljenja. Toda Stvarnik je s svojo stvarjo tako plemenit, tako spoštuje njeno svobodno voljo, da se z njo v resnici po-gaja. Svobodno se je človek pehnil v propast, svobodno naj pritrdi začetku odrešilnega dela.

Zato Marija kot pomočnica odrešenja, kot naša duhovna mati, stoji s svojim Si-nom skupaj že v prarazodetju. »Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo, med tvo-jim in njenim zarodom. Ona ti bo glavo strla.« Kajti komaj sta bila Adam in Eva kot duhovni glavi našega rodu odstavljena, že sta se nad rajem v veliki daljavi prika-zala Kristus in Marija. Stopila bosta na mesto Adama in Eve. Zakaj d v a bi nam bila morala dati duhovno življenje, dva sta nam dala duhovno smrt. Dva, ne pa samo eden, nas bosta tudi odrešila iz smrti v življenje. Pa ne enakopravno! Zakaj žena je že vnaprej bila ustvarjena za možovo p o m o č n i c o .

A Marija je tudi v tem obratna Eva, ker novi Adam po njej pride v življenje, ne pa nova Eva po Adamu. Novi Adam je vzet iz Eve; Marija je torej neprimerno več kot Eva. Eva Adamu pomaga le v nadaljnjem življenju, vrhunec Marijinega sodelovanja z novim Adamom pa je po-stavljen na začetek.

O Devici Materi treba vobče reči, da ima pri rešenju človeštva isto mesto kakor Eva pri propasti. Zato nas ni Kristus sam odrešil, Marija nas je pomagala odrešiti. Saj nas tudi ni Adam sam pogubil, Eva nas je pomagala pogubiti. Tako kakor je člo-veštvo prav za prav pogubil Adam sam, ne Eva, tako je tudi človeštvo prav za prav odrešil Kristus sam, ne Marija. Toda kakor je vzlic temu Eva Adamu pomagala nas pogubiti, tako je Marija tudi pomagala nas odrešiti.

Če ima Marija svoj delež poleg Jezusa pri odrešilnem delu, ga ima prav zato tudi pri našem posvečenju, pri vseh milostih, ki jih prejemamo s pogledom na Odreše-nika; zakaj vse to je odrešilno delo (Bain-vel).

Marija — naša mati in srednica vseh milosti.
Jos. Šimenc.

Duhovna izložba za Katoliško akcijo

(Dalje.)

K o p a l i š č e . V kopališčih in pri kopanju je treba velike previdnosti. V za-kotnih in zakritih krajih ne najdeš zlahka prilike za kopanje, morajo nam torej v to služiti odprti potoki in gorska jezera in namenoma napravljena kopališča. Ne mi-slimo samo na plavalna, marveč tudi na sončna in zračna kopališča. »Bolje, da se ne koplješ, nego da se koplješ drugemu v spotiko in pohujšanje,« pravi eno izmed škofijskih navodil. Veranda gostilne ali hotela ni primeren prostor za sončno kopel. Nравstveno čuteč in izo-bražen človek ne bo zagovarjal in iskal skupnega kopanja obeh spolov. Pla-valni kostum bo nosil le pri kopanju, ni-kakor ne izven kopališča. Sploh ne bo zapuščal kopališča, dokler ni dostojno napravljen.

L e t o v i š č e . Letoviščarji obojnega spola naj predvsem vedo, da deželjani več-krat o njih ne mislijo dobro. Toliko bolj je treba, da prihajajo letoviščarji na deželo z dobrim zgledom. Le tako bodo mnogo pripomogli, da se premosti prevelik pre-pad med mestom in deželo. Letoviščar brez samozatajevanja ne bo srečno uspel na

svojem letovanju. Zategadelj ne sme zahte-vati nemogočih reči. Tako, kakor doma, gotovo ni nikjer. Soba, postelja, postrežba, kuhinja, vse bi seveda v letovišču moglo biti boljše, a zato se nikar ne kaži pri vsaki priliki nezadovoljnega. Skromnost letovi-ščarjev tako ugodno vpliva na gostitelja in postrežništvo. Skromnemu srcu se odpirajo preprosta srca. Kdor stanuje v zasebni sel-ski hiši, naj še posebno gleda, da se navza-me skromnega selskega duha. Nikar naj ne moti seljakom ne njih dušnega ne njih noč-nega miru. Mir je seljaku tako potreben za njegovo naporno delo čez dan. Ne morete si misliti, kolikokrat si tudi seljaki zažele »mirne stranke«.

L i t u r g i j a . V mislih imamo bogo-častje v širšem pomenu besede, v kolikor se kaže prav pri našem pobožnem ljudstvu. Marsikatero cerkveno liturgično dejanje je imelo svoj izvor v pobožni ljudski duši. Tako gotovo so še tudi danes med ljud-stvom pobožne navade, ki jih Cerkev še ni sprejela v svoja bogoslužna dejanja, pa jih morebiti še bo. »Nikomur torej ni dovolje-no, da bi v imenu Cerkve ali stroge Litur-gije preziral ali napadal starodavne ljudske

Zelo se loči dovzetnost pri mladeniču od dovzetnosti pri dekletu. Dekle ima bolj poudarjeno čustveno, srčno stran. Nagnjenje ima, da ljubi, in želi ljubljena biti. Dá se oboževati. Od veselja zardeva, ako se hvali njena zunanost. Vrhunec njenega teženja je, ugajati. Navadno niti sluti ne, kako vse silneje je strast v mladeniču oprta v telesnost, kako je torej vse bolj silna in nasilna. Na splošno mora fant za čistost mnogo hujše borbe izbojevati kakor dekle. Pa saj je tudi njegova narava tem bolj junaška in odločna.

Glede čistosti je nespametno reči: samo tole si bom dovolil, dalje pa ne. To je tako, kakor če bi kdo dejal nad prepadom: Samo do tamle bom padel, dalje pa ne maram. Kdor privoli v začetek, privoli tudi v nadaljnje; brž bo tam, kamor ni želel. Po padcih je sicer duša nezadovoljna in nesrečna. Pa ker čuti praznino, jo hoče izpolniti z novimi užitki. Tako se vrže v nadaljnje grehe. Ogenj požljivosti se čedalje više utrinja.

Vsi se strinjajo v tem, da je glede čistosti beg edino pameten. Kjer leži razbito steklo, ne boš hodil bos. V bližini strupene kače ne bo nikdo hotel spati, ampak se ji bo oddaljil. V begu je rešitev.

Začenja se pa propadanje v človeku s prav nedolžnim začetkom. Še vsak padec se je začel z malenkostjo. Zato velja pravilo: od začetka skrbno pazi, skraja se upri!

Vsa vzgoja ima namen, tako vplivati na mladino, da si bo pozneje sama in samostojno uravnavala pravilno življenje, brez opozoril, stalno in zanesljivo. Trajno in samostojno mora stremeti po dobrem in izbegavati zlo. Vzgojitelj se ne more zadovoljiti s hipnimi uspehi, ki jih je priklical njegov zunanji vpliv. Mladi človek mora sam od znotraj hoteti. Pokazati mu je treba, kako strasti le varajo in donašajo le navidezno srečo, v resnici gre pa z njimi poguba in propast. Mlademu človeku je treba globoko v srce vcepiti nagibe, ki bodo ob skušnjavi stopili pred

njegovo dušo in ga obdržali. — Poleg tega mu je treba krepiti voljo. Volja postaja bolj močna s prostovoljno samozatajo, s pokorščino in z zvestobo do stanovskih dolžnosti. Krščanski vzgojitelj bo pridno vodil gojenca tudi k nadnaravnim virom moči: k molitvi, k sveti daritvi in k zakramentom, zlasti h Kruhu življenja. Vzgoja za čistost je vzgoja za krepko voljo, pa tudi za beg pred nevarnostmi.

*

V 15. stoletju so češki husiti vdrli v Šlezijo. Njih oddelek je prijahal tudi do samostana benediktink v Lignici. Opatica je morala z vso samostansko družino prednje. Eno uro nato je njih poveljnik poslal v samostan vojaka po to in to mlado redovnico, ki jo je določno opisal; ako je vojak ne pripelje, gorje samostanu! Vojak pride. Mlada redovnica stopi predenj. Reče mu, da bo takoj šla z njim, le to bi rada prej vedela, kaj na njej poveljniku tako zelo ugaja. Vojak ji reče: »Vaše oči.«

Redovnica se za nekaj časa oddalji. Kmalu se pa zopet vrne in sicer s krožnikom v roki. Na njem so bile — njene oči. Iz votlih jam pod čelom ji je pa vrela kri. Krožnik poda vojaku in reče: »Ker so moje oči bile vašemu poveljniku tako všeč, mu jih tu pošiljam. Prosim ga pa, naj bo s tem zadovoljen in naj prizanese moji ubogi osebi, mojim sosestram in vsemu samostanu.«

Junaštvo mlade redovnice je tako pretreslo surovega bojvnika, da je s svojim krdelom takoj odjahal od samostana.

Jezus pravi: »Ako te tvoje oko pohujšuje, izderi ga!« Neče, da bi to storili dobesedno, ampak da krepost, čistost više cenimo ko vse drugo in smo pripravljeni zanjo žrtvovati tudi najdražje. Kajti čistost je najlepši dragulj v kroni mladosti.

Bog nam daj take mladine! Naj nam jo vzgoje krščanske družine, krščanska šola in krščanska društva!

Dr. Fr. Jaklič.

Iskre

Čebelica zida satovje in spravlja med na skrivnem, pajek prede pred našimi očmi svojo mrežo. — Čebeli podobna je ponižna duša, ki dela, ne da bi iskala človeško hvalo; pajek je hriavec, ki zbujá pozornost, zato je njegovo delo le pajčevina, ki ni za drugo, kakor da se v peč vrže.

Ni posebnega razločka med človekom, ki ga omoti vino, in med onim, ki se trmasto drži svojega mnenja. Ne prvi ne drugi ni gospodar svojega razuma.

Če te napade skušnjava, naredi, kakor otroci, ki beže v naročje očeta ali matere, ali pa začno klicati, ko zapazijo divjo žival.

Zdravniki pogledajo včasih kar na jezik, da presodijo bolezensko stanje človekovo. Tako so tudi naše besede znak, po katerem se presoja stanje naše duše.

*

Revščina je že marsikomu pripomogla, da je postal gospodar. —

Mariji

(M. Elizabeta)

Slovesno

A. Čadež

1. Ljub-lje - na ne-be-ška Ma-ti, son-čni maj-nik ves je za-te, son-čni
 2. Tvoj ol - tar je zem-lja šir-na, z ven-ci čez in čez o - de-ta, z ven-ci
 3. Pre-ko gor do-ne po - zdra-vi, ved-no lep - ši ved-no no - vi, ved-no
 4. Mo - je - ga sr-ca lju - be-zen, vse bo - ga-stvo du - še mo - je, vse bo-

zategnjeno

1. maj - nik ves je za - te. Dan se vtap - lja v tvo - jo sli - ko, noč sre -
 2. čez in čez o - de - ta; son - ce (več - na luč pred ta - bo) te - bi
 3. lep - ši, ved - no no - vi; e - na sa - ma slad - ka pe - sem šmarnič -
 4. ga - stvo du - še mo - je, ho - sti - ja vseh maj - skih ju - ter: Lju - ba

ritard.

1. br - na mi - sli na - te, noč sre - br - na mi - sli na - te.
 2. si - je, Ma - ti sve - ta, te - bi si - je, Ma - ti sve - ta.
 3. ni so bla - go - slo - vi, šmar - nič - ni so bla - go - slo - vi.
 4. Ma - ti, vse je tvo - je, lju - ba Ma - ti, vse je tvo - je.

Iz vsakdanjega življenja

5. V duhu molimo!

O negava Anica, čigava že, ne vem povedati, nam je potožila, da veliko moli, da tudi veliko molitvic zna, pa da ni nikoli uslišana; Bog da je ne posluša, da se zanjo nič ne zmeni in da bi bilo vseeno, ali še kaj moli ali nič več.

Ta pripomba nam je prišla na pomoč, da smo srečno odkrili eno največjih na-

pak, ki jih delamo pri svojih molitvah: mi namreč molimo preveč po črkah, premalo pa po duhu in v duhu molitve.

»Oho! Kaj molitev tudi diši?« smo začuli nekaj porogljivih opazk. Preslišali smo jih in nadaljevali:

»Kaj bi rekla ti, Drnuljčeva, če bi zidarski mojster zidal hišo in bi prvo hišo

zgradil preudarno, vestno, po načrtu, kakršnega ima v rokah; ko bi pa začel zidati deseto ali dvanajsto hišo po istem načrtu, bi pa metal opeko in kamenje, kakor bi se mu poljubilo, češ, saj imam itak ves načrt v glavi. — Kako bi ti presojala kovača, ki bi prvega in še morebiti tudi desetega konja podkoval tako, kakor je dobro in prav, potem bi pa začel svoje delo izvrševati tjavendan, češ, saj vse dobro znam; kdo naj bi še pazil na vse malenkosti! Pa bi se pritožil zdaj eden, da ima konja zakovanega, pa bi drugi povedal, da je podkev preslabo pribita, tretji bi vstal s pripombo, da podkev ni pravilno narejena.»

»Saj takih kovačev ni. In zidarjev tudi ne,« se oglasi Šmigovčeva Tona. Njen brat Tone je namreč kovač, Jaka pa hoče biti zidarski mojster, in Tona je čutila v sebi dolžnost in pravico, da se postavi za čast in za dobro ime obeh bratov.

»Tona, poslušaj! Nič nismo rekli, da so taki kovači na svetu in ne, da so taki zidarji. Samo to smo rekli, kako bi jih svet sodil, če bi bili taki.«

»To bi sploh ne bili kovači in ne zidarji. To bi bili mojstri — skaze. In ljudje bi jih hitro spoznali in bi se zanje ne brigali.«

»Tako je! S tvojo besedo bomo sedaj sodili svoje molitve. Zakaj ravno pri molitvah smo mi nemalokrat takile nerodni in nesposobni rokodelci. V začetku pazimo na besedilo molitve in ga dostojno izgovarjamo, ko pa besedilo znamo, pa ropotamo in žlobudramo, drvimo in hitimo, da nas ni več mogoče razumeti. Če skupno molimo, pa drug drugega prehitevamo, samo da bi bilo prej konec molitve. In taka molitev naj bi bila Bogu všeč, na tako molitev naj bi Bog gledal z dopadanjem, taki molitvi naj bi bil naklonjen!«

»Saj je Bog vseveden in lahko tudi tako molitev razume.«

»Bog je vseveden; prav imaš. Bog je pa tudi vsega spoštovanja vreden. Kje pa najdeš v takile molitvi kako sled spoštovanja!«

»Tisto je pa tudi res.«

Tako smo prišli do tega, da smo soglasno obsodili našo drdrajočo in mrmrajočo molitev, ki pač izgovarja črke, pa še te tako strašno neumevno in nerazložno, da je človeka kar strah. Točna in razložna bodi naša izgovarjava. To je za lepoto molitve najskromnejša zahteva. Bog v svoji neskončni lepoti sme zahtevati od nas tudi lepoto v molitvi.

»Kaj pa, če drugi ne bodo hoteli tako moliti?«

»Prav, Angela, da si tudi to vprašanje s sabo prinesla. Če drugi ne bodo hoteli tako moliti? Potem naj se nikar nad Bogom ne pritožujejo, češ, Bog nas niti ne posluša ne. Pregovor pa pravi, da vodena kaplja izdolbe tudi kamen. Pa ne s silo, ne naenkrat, ampak s tem, da pogostoma nanj pada. Vas vse, ki se družite okrog Marijine zastave, pa danes imenujem in razglašam za apostole lepe in dostojne molitve. Njene lepote ne boste utrdile med svetom precej prvo uro, tudi prvi dan ne; z vztrajnostjo, ki pozna leta in leta, pa jih ne šteje, bomo pa le prebili led in poskrbeli, da bo iz naših domov, pa tudi iz naših cerkva kipela v nebo molitev, ki je vsaj malo vredna Boga.«

Nič ne vem, kako je to častno ime »apostoli lepe molitve« vplivalo na duše tistih, ki so bili deležni tega imenovanja. Upam pa, da ta prvi napad na površnost pri naših molitvah ne bo ostal brez uspeha.

»Kaj pa, ko bi pozabile na to svojo dolžnost?«

»Ko bi pozabile? Povedal ti bom precej prav primerno zdravilo zoper bolezen pozabljivosti. To zdravilo je misel na božjo pričujočnost. Saj veš, kaj se to pravi: Bog je povsod pričujoč.«

»Bog je povsod: v nebesih in na zemlji.«

»Dobro si povedala! Lepo nam opisuje božjo pričujočnost že kralj David. Kam pojdem pred tvojim duhom? In kam naj ubežim pred tvojim obličjem? Ako bi šel v nebo, si ti ondi; ako bi se podal v pekel, si tukaj. Ako bi vzel peruti zarje in bi prebival na kraju morja: bi me tudi tja peljala tvoja roka in tvoja desnica bi me držala.« — Nikdar torej ne pozabimo na resničnost božje pričujočnosti, pa bomo vse storili, da bo naša molitev res kaj lepega, kaj čednega in ne bo obstajala samo iz mrtvih, priučenih besedi. Več misli v naše molitve; to jih bo poživljalo.«

»Ko bi človek mogel vedno na to misliti!«

»Ni tako težka ta misel. Saj jo srečujemo na vseh potih in krajih svojega vsakdanjega življenja.«

»Še nikoli je nisem srečala.«

»Oh, pa že kolikokrat! Samo da je šla mimo tebe in je ti še opazila nisi.«

»Pa bi res rada vedela, kdaj?«

»Povej mi, Angela, kdaj posli na polju najbolj pridno delajo, kdaj se delavci v tovarni najbolj trudijo za svoje opravilo, kdaj so najbolj pozorni? Ali ne takrat, kadar je gospodar zraven? Ali ne takrat, ko jih po tovarnah opazuje nadzornik?«

»Res je. Pa kdor je res vesten, bo tudi takrat delal, ko ga gospodar ne gleda.«

»Resnica je to. Tak delavec ve, da gospodar nanj tudi takrat pazi, ko je gospodarjevo oko daleč proč od njega. Gospodar vidi, koliko dela je narejenega, kako je izvršeno, lahko ima tudi svoje namestnike, ki skrivaj pazijo na delavce. Gospodar lahko tudi sam pride naenkrat, nepričakovano in vidi, kako gre delo izpod rok.«

»Pa je res to, da se človek še pred ljudmi ne more skriti.«

»Tako je! Ta slika iz vsakdanjega življenja poživlja tudi v naših dušah misel na božjo pričujočnost. Bog sam nas vedno vidi in gleda, tudi pomočnike ima: spomnimo se samo svojih angelov varuhov. Pa tudi naša vest ni brez pomena za nas.«

Ko smo se tistega dne razhajali, je šla z nami misel, da moramo vedno več storiti za lepoto molitve. Najprej že za zunanjo lepoto. Obnašanje pri molitvi, kraj molitve in ne nazadnje izgovarjava besedila. Površnost pri tako važnem dejanju ni na mestu. Od zunanosti bomo pa polagoma poskusili prodreti do notranje lepote pri molitvi. Potem bomo šele Boga prav molili in ga prav častili v duhu in v resnici. In v molitvi bomo predvsem iskali

Sassoferrato

Devica Marija s sklenjenima rokama

izraza božjemu češčenju... Ne pa tega, kar marsikdo v molitvi hoče najti: da bi mi z molitvijo gospodovali nad Bogom...

J. Langerholz.

Stoji, stoji tam sivi samostan

(Dalje.)

Temelj samostanskega družinskega občestva.

Iz kapitlja grede sta naju pri vratih zastavila dva patra: eden v dolgem črnem površniku in s klobukom v roki, očitno namenjen na pot, in drugi, že znani mi pater gostitelj, Pater, ki je bil pripravljen na pot, je ponižno pristopil h gospodu opatu, padel na kolena ter dejal:

»Častiti oče, prosim za blagoslov! V Veliki Gaber grem g. župniku pomagat.«

Oče opat je nad klečečim napravil znamenje svetega križa, popotni pa je segel urno po njegovi roki ter predstojniku poljubil prstan.

»Dobro opravite! Pa bolnega župnika pozdravite! In potolažite ga z vsem sočutjem!« je še naročil oče opat.

Popotni pater je s tihim poklonom pritrdil in se poslovil.

Ko sem vprav hotel poizvedeti, če je ta običaj poslovitve splošno vpeljan, me prehit

g. opat in pravi: »Vidite, pri nas je od sv. Benedikta sem stara pomembna navada in zapoved, da vsakdo, preden gre iz samostana, pride prej k opatu po blagoslov. Če je pa namenjen zdoma za več kot en dan, se vrh tega za popotnega pred odhodom še v koru odmoli posebna molitev in podeli blagoslov. Enako je tudi, ko se vrne. Takrat še v koru »prosternira«, t. j. z vsem telesom se vrže na tla, sobratje pa medtem zanj molijo lepo molitev, naj bi mu usmiljeni Bog milostno spregledal vse pogoške in odvzel vse sledi povesnosti.«

»Čudim se, g. opat, vašim tako resnobnim uredbam, ki izražajo toliko skrb za redovno disciplino in redovnega duha. Pa je tudi res lepa poteza, da sobrata pospremi na pot molitev in blagoslov očeta opata! Tako iskrene in nežne duhovno družinske vezi vas družijo!«

»In caritate et unitate', v ljubezni in slogi je največja moč samostana in ves duhovni

Glavni oltar z milostno podobo Ž. M. b. v Stični

napredek, kakor je sploh tudi za naše krščanske družine ljubezen in sloga najnujnejši pogoj obstoja in pravega krščanskega življenja.»

Pater gostitelj je sedaj pristopil bliže k nama in z opravičljivo kretnjo dejal:

»Oprostite, prosim, da motim! Pater ekonom, častiti oče, vas prosi, če bi mogel z vami v nujni zadevi nekaj malega spregovoriti!«

Gospod opat je mignil patru gostitelju, naj me sedaj on pospremi, sam pa mi je prijazno podal roko in rekel:

»Pa morda, gospod, kaj več še pozneje po sv. maši! Sedaj bomo namreč vsak čas imeli konventno sv. mašo!«

Prijaznemu g. predstojniku sem se za vso ljubeznivost iskreno zahvalil s patrom gostiteljem krenil naprej po križnem hodniku proti cerkvi.

»Tako dobrega očeta imate tukaj v samostanu!« sem spotoma g. spremljevalcu izrazil svojo radost.

»Resnično, gospod!« me je s hvaležnim očesom pogledal pater gostitelj. »Oče, pa še več kot oče, vsem vse!«

»Tudi jaz vedno bolj dobivam ta vtis, da se v gospodu opatu, bi rekel, osredotočuje kar ves samostan!«

»Popolnoma pravilno sodite! Sv. Benedikt poda v svoji reguli takoj za uvodom in prvem poglavjem o vrstah menihov najprej obširno, zanimivo poglavje o opatu, tako rekoč položi temelj samostanu in samostanskemu življenju. Govoreč o opatu sv. Benedikt s slovesnim poudarkom naglaša, da opat v samostanu »zavzema Kristusovo mesto«. V Kristusovem imenu uči in vodi duše na poti v večno domovino. In prav za dosego tega cilja in v odnosu do njega daje sv. Benedikt opatu vso oblast: nad tvarnim in duhovnim. Tako je opat v samostanu zakonodavec, učitelj in sodnik, predvsem pa pastir duš, duhovni oče samostana (pater spiritualis). Res, opata izvolijo sicer menihi sami, t. j. ljudje, toda to človeško izvolitev sv. Cerkve povzdigne s posebnim posvečenjem in potrjenjem in nadene opatu vse znake duhovne oblasti in časti, kot nekak škof v samostanu je opat.«

»Z druge strani pa še, bi rekel, nekak cerkveni samostanski vladar!« sem pripomnil svoje.

»No, končno si sicer tudi kaj takega lahko predstavljate, kajpak s svetnega vidi-ka; vendar pa boste benediktinske in cister-

Podoba Ž. Matere božje

cijanske opatije najpravišne in najgloblje doumeli le z vidika duhovne družine z opatovim duhovnim očetovstvom. Opatija je v svojem bistvu duhovna družina z redovnimi zaobljubami zvezanih in s cerkvenimi zakramentali posvečenih in uvedenih članov-sobratov, duhovna družina z božjimi cilji in tudi, po nazoru sv. Benedikta, z božjim predstojnikom: Kristusom. Opat v samostanu je le Kristusov namestnik (*vicarius Christi*), zato postavljen, da tako z oblastjo od Cerkve mu dano kakor tudi s svojim osebnim zgledom skrbi, da se bodo tako v poedincih kakor tudi v vsem samostanskem občestvu vse lepše uresničevali vzori in svetost, ki jo nosi ves red. Seveda je pa opatu poleg duhovno vodstvene službe (*pater spiritualis*) izročena še skrb za družino tudi v telesnem oziru. Kot družinski oče in hišni gospodar (*monasterii pater* — oče samostana) mora družini preskrbovati vsakdanjega kruha in drugih življenjskih potrebščin. Kot družinski oče odloča tudi vse, kar naj se v samostanu godi. Določa čas za službo božjo, v kolikor ni ta že točno določena po redovnih uredbah, določa dnevni red ter vodi in uravnava sploh vse zadeve samostanske družine po svoji uvidevnosti.

»Opatova služba ima potemtakem zares značaj visokega duhovnega in važnega družinsko-upravnega dostojanstva,« sem omenil gospodu patru, doumevši sedaj pojem opata v vsej globini.

»Da, tak je značaj opatove službe, ki jo izražajo na zunaj tudi vse njegove »insignije« — znaki: Križ na prsih — Kristusovo namestništvo, mitra in pastorela (opatova kapa in pastirska palica) — njegovo vodstveno oblast, prstan na roki — zaroko, zvezo s samostansko družino, seveda zaroko v ljubezni in skrbi zanjo.«

»Toda, ko je opatova služba tako obsežna, ali more vendar opat do podrobnosti vse sam določati in voditi, povsod vso odgovornost sam nositi?« S takim pomislekom sem se zdrznil proti patru gostitelju.

»Vaš pomislek, gospod, je povsem na mestu! Ne bilo bi mogoče, da bi ves samostan z vsem svojim mnogostranskim udejstvovanjem in z vsemi svojimi bremenami slonel zgolj na opatovih ramenih. Sv. Benedikt, sam najizkušenejši opat, je zato v svoji reguli popolnoma v družinskem duhu takoj za poglavjem o opatu dodal modro uredbo, naj opat v važnejših zadevah »skliče sobrate, se z njimi posvetuje« ter z njimi deli svoje skrbi in težave. V monarhično samostansko ustavo je državniško modri Rimljan sv. Benedikt uvedel še tako zvani de-

Grb sedanjega stiškega opata dr. Avgušlina Kostelca

mokratski element: t. j. vso samostansko družino je pritegnil, da se po medsebojnem posvetovanju z opatom in po volitvah v kapitlju soudeležuje na opatovi odgovornosti. V manj važnih zadevah pa ima opat celo še svoj ožji »svet« (*consilium*), ki ga tvorijo nižji predstojniki in glavni samostanski oficiali (vršitelji važnejših samostanskih služb).

»Torej opat le ne vodi vsega sam osebno!«

»To bi vsekakor presegalo njegove moči, če bi moral vsepovsod sam osebno prisostvovati in voditi! Marveč opat si med večimi patri izbere pomočnike ter jim svojo oblast prepušča, jih delegira za to ali ono službo.«

»Pa je seveda več takih pomočnikov?!«

»Kakor določa regula in po potrebi! Predvsem sta opatu v pomoč pri vodstvu samostana »predstojnika konventa« (*praesides conventus*): prior in subprior. Njima je pod opatovim nadzorstvom izročena skrb za samostansko disciplino. Prior nosi tudi z ozirom na svojo službo naslov: »prior claustralis«, »custos clausurae« — čuvar zatvora in discipline. Za opatove odsotnosti je pa prior tudi v vsem opatov namestnik. Za tema dvema, priorjem in subpriorjem, je dalje v samostanu najvažnejša služba ekonoma. Pater ekonom je v opatovem imenu nekaj oskrbnik samostana. (Seveda so v večjih opacijah glavnemu ekonomu prideljeni pomočniki, zlasti moderno

gospodarstvo nujno zahteva specializacijo! Prevažno službo ima dalje tudi pater magister (učitelj), ki mu je poverjena vzgoja novincev in bogoslovcev. Tudi bratje lajki imajo svojega patra magistra. Potem mora vsak samostan imeti patra infirmarija (zdravnika), ki skrbi za samostanske bolnike, in patra gostitelja, ki mu je izročena skrb za goste, ki obiščejo samostan. Poleg službe patra vikarja, ki opravlja župnijo, je v samostanu še več služb, kot n. pr. služba zakristana, ki skrbi za samostansko cerkev in cerkveno opravo, služba kantorja, ki vodi koralno petje (petje pri službi božji), služba knjižničarja in služba »burzuarija«, ki ima »borzo« — blagajno, seveda prečesto prazno. Smehljaje sva se z gospodom patrom spogledala.

V srcu življenja. Konventna sv. maša.

Iz križnega hodnika sva s patrom vodnikom zavila desno po stopnicah do velikih močnih vrat. Pater gostitelj mi jih je odprl in dejal:

»Tako, sedaj pa sva dospela v našo samostansko cerkev!«

Na uho so mi hkrati že udarili slovesni zvoki korne molitve. Molče sva mimo kapele

*Kip Marijin v zdraviliški kapeli na Golniku
(Delo mariborskega umetnika Ivana Sojč-a)*

Oltar z Marijinim kipom na Golniku

sv. Benedikta preko desne stranske ladje krenila naprej v srednjo glavno ladjo tik pred obhajilno mizo in meniški kor. Pater gostitelj mi je ponudil kar prvo klop v ladji, da bi imel čim lepši razgled na kor in v prezbitarij (prostor okrog oltarja). Nato se je prijazno poslovil od mene ter odšel na kor na svoje mesto.

O človek, si li slutil kdaj to blagoslovljeno uro? Veličastna, mogočna samostanska cerkev — pravcata bazilika — s tremi dolgimi ladjami in eno povprečno. Pod kupolo na križišču meniški kor z dvema vrstama kornih stolov ob vsaki strani. V njih pred velikimi, okovanimi knjigami resnobne postave belih menihov. Slovesno doni njihova molitev. Zdaj pa zdaj se pri »Gloria Patri...« (Čast bodi Očetu...) globoko priklonijo, pa zopet se dvignejo in molijo dalje...

Oko mi je pohitelo še naprej v prezbitarij k velikemu, lepo okrašenemu glavnemu oltarju in gori k prestolu milostne podobe stiške Žalostne Matere božje. Mrtvega božjega Sina, »moža bolečin« drži na kolenih. Njene roke se ljubeče oklepajo mrtvega trupla, ustnice ji govore o trpki dušni bolesi; toda one velike,

s solzami orošene, a tiho vdane oči izražajo nezlomljivo vero v božjo zmago — — Zamislil sem se: o koliko rodov našega ljudstva se je zbiralo že tod ob milostni podobi stiške Žalostne Matere božje! Zgodovina našega kraja je vsevdilj bila križana gora Kalvarija. Nasilen mogotec z gradu, divji Turek, Lutrovo krivo-verstvo, bolezn, vojske in glad — koliko težkih obiskanj! Pa slovensko ljudstvo ni izgubilo vere v božje vodstvo in božjo pomoč. V križu in trpljenju se je z zaupanjem zatekalo k Mariji, Materi žalostni. Tukaj ob Trpeči so vsem trpečim in jokajočim beli menihi s sočutjem vlivali tolažbo in pogum, obujali nado, da, kakor je Materi žalostni zasijalo velikonočno jutro, tako bo tudi teptanemu trpečemu slovenskemu ljudstvu prišlo velikonočno vstajenje, vstala zarja svetlejših in srečnejših dni...

V koru so zamolklo končali »tercijo« (jutranjo molitveno uro): »Fidelium animae — duše vernih naj po usmiljenju božjem počivajo v miru. Amen. — — Čuj, pred zakristijo je zapel zvonček! Dva ministranta s svečniki v rokah prihajata počasi sem od zakristije ter spremljata mašnika k oltarju. V koru so pravkar padli na kolena, iz ust vseh zadoni presrčna, dušo tako blaženo vzvalujoča pesem: »Sub tuum praesidium confugimus, sancta Dei Genitrix... Pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica...« Iz globin srca ljubeče vro tako nežno in zaupno proseči zvoki: »Vseh nevarnosti nas vedno otevaj, o slavna in blagoslovljena Devica!«

»Pater celebrans« (mašnik pri oltarju) je sedaj pred Marijino podobo začel moliti glo-

*Najdenje svetega Križa. Crngrob
(Sopraznik 5. maja)*

boko pomenljivo molitev: »Pietate tua, quae-sumus«. Nisem razumel vsega besedila, toda čul sem, kako lepo je naglašal: Naj vsemogoč-

Zdravilišče Golnik

V maju

E. Wante (Chr. Kunst)

ni Bog po svoji usmiljenosti in na priprošnje blažene Device Marije čuva svetega očeta Pija, naše škofe, vse krščansko ljudstvo in domovino v vsej svetosti in bogovdanosti, naj bi vse krščanstvo bilo prosto zmot in greha, prepolno nebeške kreposti, dušnega in telesnega zdravja, nad vsemi pa razlita božja ljubezen. V duhu te občestvene molitve, posnetka onih znanih molitev sv. Cerkve za vesoljni svet na veliki petek (*orationes fidelium*), v duhu tako krasnega namena se bo torej sedaj vsa samostanska družina udeležila najsvetejše evharistične daritve.

Prijazen pater srednjih moških let je tiho pristopil k meni in mi dobrohotno ponudil dvoje knjig.

»Ali vam smem ponuditi prosim, naš »graduale« in »missale« (koralno cerkveno pesmarico in mašno knjigo)? Gotovo se tudi za naše petje in molitve zanimate! Sedaj bomo imeli sv. mašo: med osmino Marijinega vnebovzeta.«

Radostno sem se g. patru zahvalil za uslugo, ves srečen, da se bom pri službi božji mogel duhovno pridružiti belim menihom.

Mašnik pri oltarju je že skončal ono pomenljivo, občestveno uvodno mašno molitev. Sedaj mogočno zabučijo orgle in po lepem prehodu v mehke akorde intonirajo svečani

»Introitus« (uvodni mašni spev): »Gaudeamus omnes in Domino, diem festum celebrantes — Radujmo se vsi v Gospodu, praznujoč slovesni dan v čast blažene Device Marije, ki se nje ne vnebovzeta vesele angeli in slave božjega Sina.« Kakor valovi v reki glasovi pesmi naraščajo in padajo v prijetni umerjenosti. Čutiš, kako ves spev žubori v notranji duhovni radosti, kako kor pevcev vdano stopa pred Marijo vnebovzeto ter ji ponižno čestita.

Sledil je »Kyrie«, »Gloria« — vse marijansko, za Marijine godove. Globoko zajemajo človeka ti čarobni stari cerkveni napevi. Pri »Kyrie« (Gospod usmili se) duša iz skrušenih globin ihteče stega roke h Kristusu, pri »Gloria« (Slava) pa se mu vsa blažena v veseli sladkosti klanja in ga veliča: »Molimo te«, »Zahvaljujemo se ti«, »Gospod, edinorojeni Sin, Jezus Kristus«, »Ki odjemlješ grehe sveta, sprejmi naše prošnje!« Kako genljivo je, ko se vsa samostanska družina ob teh besedah globoko priklanja, kako si tudi med vsemi mašnikovimi prošnjami enako sklonjena prosi božjih milosti!

Evangeliju je sledil zopet krasen spev »Credo« (Vérujem...). Zlasti me je obšlo občudujoče genotje ob onih besedah: »Et incarnatus est — in utelesil se je po Svetem Duhu iz Marije Device in postal človek...« Vsa

samostanska družina se je namreč slovesno podala iz kornih stolov, se pri besedah »iz Device Marije« globoko priklonila, nato pa pri izreku »in postal je človek« zrušila na kolena in sklonila celo do tal.

Sledil je »offertorium« (darilni spev), »sanctus« (predglasje, svet) — vse čudovito lepo in ubrano. Strežnik je pozvonil k povzdigovanju. Kako krasen prizor zopet! Vsa samostanska družina se iznova zruši do tal, zvonček trga sveto tišino in oznanja povzdigovano božje Jagnje, do tal skrušeni menihi pa molijo svojega Stvarnika.

Komaj odzvene zadnji zvoki, že se v koru tiho in počasi kot iz skrivnostnih dalj prične oglašati tako ljubka evharistična pesem: »Ave, verum — Pozdravljeno, resnično Telo, rojeno iz Marije Device! Ki je resnično trpelo in bilo na križu darovano za človeka!« Klic iz dalje prihaja vedno bliže, vedno močnejše pesem potrjuje resnico, da je »tega (Telesa) stran bila prebodena in je iz nje tekla kri in voda«. Vsa pesem samostanske družine se zliva v eno samo željo in prošnjo: »naj bi

v smrtnem boju smeli okušati to zveličavno Telo«. S prav nežnim in zaupnim klicem se konča ta lepa pesem »O Jesu dulcis, o Jesu pie, o Jesu fili Marie, tu nobis miserere! — O sladki Jezus in mili, sin Marijin, ti se nas usmili!«

Še vsakdanjega in nebeškega kruha si pri očenašu globoko sklonjena prosi samostanska družina. Božjega miru si želi od »Jagnjeta božjega«, nato pa novinci in bogoslovci pristopijo k evharističnemu obedu. V živi veri v Gospodove obljube in veseleč se svojega duhovnega zvanja vsa samostanska družina sedaj radostno zapoje obhajilni spev: »Najboljši del si je izbrala Marija, ki ji ne bo odvzet vekomaj...«

Tako se je samostanska družina tesno udeležila presvete evharistične daritve, s pesmijo in prikloni, z duhom in srcem. Po mašnikovem blagoslovu pa je za predstojnikom iz kora krenila na svoje dnevno delo! Kako krasno je prisostvovati samostanski konventni sv. maši ob tako pomenljivo lepem bogoslužju!

Popotni.

Spoštuj uslužbenca; zvest služabnik je skrit zaklad pri hiši. —
Ob revščino si marsikdo briše črevlje. —

Kdor pravočasno dolgove plačuje, si nalaga kapital. —
Če bi ne bilo revščine, bi ne bilo umetnin. —

Mundelein — Chicago

Bogoslovno semenišče za čikaško nadškofijo ob jezeru Michigan. V sredi slika cerkve N. L. Gospe jezerske

Jangec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Ker se je moralo žito šele sušiti, ni bilo ta dan nobenega silnega dela. Prijatelji so se lahko docela posvetili drug drugemu. Nebo je viselo še vse polno cunjastih oblakov. Gozdovi so se kadili in iz globokih grap je vstajala megla kakor dim iz ogljenice. Soparno je gorelo sonce nad vlažno krajino. Gore pa so bile kakor pomlajene, gozdovi, kakor da so se skopali. Zeleno so se bleščali travniki, celo pašnik je bil videti svež in ovce, ki jim je sonce posušilo volneno obleko, so se pasle bolj pridno.

Študentje so sedli v skalnati grad. Tedaj se je Dušan domislil greha, ki ga mora brezpogojno popraviti. Saj je sestrama slovesno obljubil, da jima pošlje slednji dan razglednico z najvažnejšimi doživljaji. Zdaj pa je že tako dolgo od doma, pa ni dal še nič na znanje, ali je še pri življenju. Danes mora pisati; pismo naj sestavi celokupna »deteljica«.

Janko in Zalar sta stopila zdaj pa zdaj venkaj gledat, kaj počne čreda, ki ji je Rolf

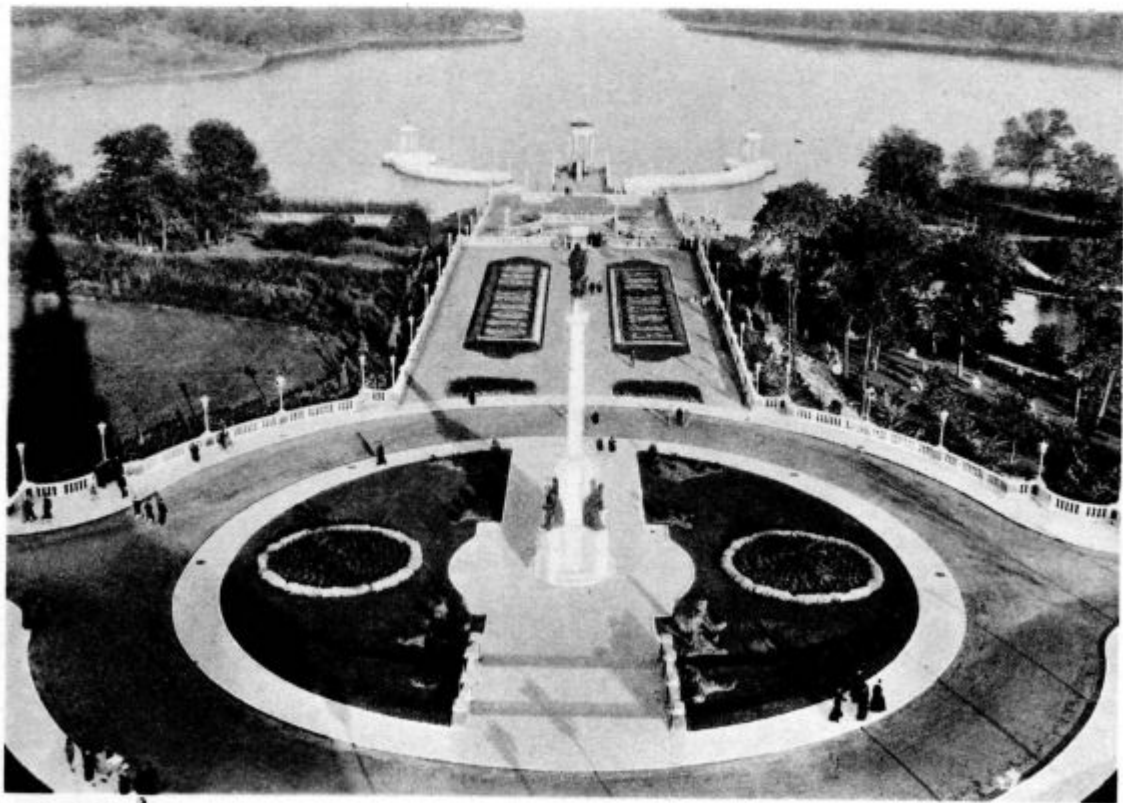
predsedoval z vsem dostojanstvom. Preudarjali so, kako bi sestavili pismo. Navadnih besednih izrazov kajpada ne sme imeti, ako nočejo, da ne bo »tetskasto« in bo sfrčalo v peč. Med glasnimi predlogi je gineval čas, pa niso prišli mnogo dlje kakor do nagovora. Naslednji stavek se je začel: Vsi trije obžalujemo, dragi sestrici, da nista tukaj, ker...

Kar Rolf zalaja. V gozdu zašumi. Hlastni koraki drobijo proti votlini. Vhod se zatemni; zadoni hihetanje in smeh, kakor da so zazvonili srebrni zvončki. Nato zaukaže deklitji glas: »Vdajte se! — Ujeti ste!«

Naslon pri vходу se zaklopi in Slavica in Mira stojita tu in živahno pozdravljata tri viteze skalnatega gradu, ki nič kaj modro ne gledajo.

Dušan slednjič le sproži duhovito vprašanje: »Ampak povejta vendar, kako sta prišli semkaj?«

»Z Zepelinom, bratec, z Zepelinom!« se zasmije Slavica. »Tam zunaj naju je odložil

Mundelein

Pogled iz zvonika na spomenik in obalne naprave. (Spomenik je posnet po spomeniku Brezmadežne v Rimu pred zavodom za razširjenje vere)

v sredo med ovčjo čredo. Kaj niste nič slišali, kako je ropotal?»

Zunaj se zasliši žvižg in klic »Slavica« in »Mira«.

Vsi trije planejo venkaj, vzklikajo, mahajo generalu, ki je naredil veselje hčerama, da sta nepričakovano videli novo pokrajino in presenetili Dušana.

To je bila generalova skrivnost, ki jo je bil zaupal ženi. Ta bi bila tudi sama šla rada z njim, pa ni bila dobrih nog za daljšo pot.

»Papa, tukaj smo, v skalnatem gradu!« zakliče Mira.

»Docela nenadoma sva napadli in zavzeli rdečkožce. Lahko bi jim bili posneli skalp, pa ne bi bili opazili. Sicer pa moram še pogledati...«

Slavica skoči v kočo, se vrne z začetim pismom in bere smešno slovesno:

»Vsi trije obžalujemo, dragi sestri, da nista tukaj, ker... — se bliska in mi smo tukaj. Čudovito lepo se je zaključilo.«

General, ki je bil oblečen v domače, si je odkril slamnik in si obrisal pot s čela. Brznoogi hčerki sta ga segreli. Potem je stopil v votlino, ki ni imela nič ponosnega razen imena »skalnati grad«, in je previdno sedel na klop, da bi se malce odpočil.

»Papa, hočeš malo okrepčila?« vpraša Mira.

»Kasneje. Nisem lačen. Toda pastirjem bo krulilo po želodcu.«

»Prav nič, papa! Tukaj dobivamo sijajne jedi. Gospodična Tilka nam kuha in same dobre jedi, ki še ne vemo, kako se jim pravi, ki pa nam teknejo izvrstno,« odvrne Dušan. »Sok s kislo smetano! Ah!« se je obližnil.

»Potem nam boš moral dati opoldne pokusiti. Mi ti damo pa prepečenca in klobas,« je povabila Slavica.

»Posadil bi vas vse namesto sebe za mizo; ampak vi niste povabljeni.«

Vsi so se dvignili, da bi šli s čredo. Mira si je izprosila pastirsko palico, Janku pa je dala svoj gosposki sončnik. Natančno ga je opazovala, kako je nekajkratov zažvižgal, ko je klical ovce, je malo poskusila in že je žvižgala in mlaskala kakor ovčar.

»Prav žvižgam?« je vprašala.

»Prav, prav, milostiva gospodična. Dušan in Artur ne zadeneta za vse na svetu ne.«

Na to pohvalo je bila Mira ponosna, da je kaj, in je zažvižgala obema gospodoma iz zivalno v uho.

»Mira, ti si ptica za tisoč ptic. Morala bi biti fant,« se je zasmejal general in jo vščipnil v ramo.

Ljudje, ki so se vračali z njiv, so rado vedno gledali obilico ovčarjev in nežni ovčar-

rici, ki sta šli pred čredo, in zmajevali z glavami.

Čreda je prišla na praho, kjer so bili postavljeni obori. Deklici sta skočili k ovčarski hiši. Od vseh strani sta jo ogledovali in Janko je moral odpreti vrata, da so natančne oči deklet mogle tudi do neurejene notranjosti stanovanlišča.

»Zgoraj stanujeta Dušan in Zalar,« je pojasnil Ovsenik, »Rolf in jaz stanujeva v spodnjih prostorih.«

Deklici sta se smejali in bi bili na vsak način zlezli v vozič, da sta bili sami.

Ko so si ogledali spalni voz in staje in jim je Janko vse raztolmačil, so se podali vsi proti vasi. Trije tovariši so že bili povabljeni od Tilke k mizi in so se kaj radi odzvali povabilu. Bili so pač lačni.

General je hotel počakati in zaužiti, kar je bil prinesel s sabo. Zoran pa je prišel in ga peljal z dekletoma v hišo, kjer so sedli v lepi sobi.

Dušan je prosil Zoranko in Tilko, naj skuhata sestrama tak sok, kakršnega so jedli sinoči in predsinočnjim. To da jima bo najljubše.

Gospodinja se je upirala, češ, da ni to nič dobrega. Tilka pa se je le podala in pregovorila mater. Saj se kaj boljšega še zmeraj lahko postavi zraven.

Kmalu se je kadil zaželeni sok s smetano na mizi. Tilka je prinesla krožnik za vsakega posebej. Toda Dušan je ugovarjal: »Ta sok se mora jesti skupaj iz iste skledе, tedaj je zares dober.«

Kot bi trenil, so porinili krožnike vkraj trije posebni gostje, se pomaknili bliže drug k drugemu, potegnili skledo v sredo trikotnika in začeli junaško zajemati, pri čemer je papa brižno lovil krušne rezine kakor ribič ribe. Niti za žlico niso pustili. Poleg tega so dobili še rezancev, s katerimi so se pokrepčali tudi trije učenjaki.

Medtem ko sta pozneje dekleti ogledovali s Tilko kravji hlev in se od krave, ki so jo pravkar molzli, nista niti ganili, so šli fantje v konjski hlev. General pa je posedel in počival. Poravnati je hotel stroške Zoranim z bogatim darom, toda gospodar in gospodinja nista hotela vzeti ničesar. »Pa dajte Ovseniku; njemu bo prav prišlo!« je rekel general. »To vam bo vrl človek. Čudovito, kako more iz otroka, ki vendar izvira iz preprostih ljudi, postati tudi kaj pravšnega.«

Gospodinja Hedviko je spreletelo vroče. Vsepovsod in kadar se najmanj nadeja, za boljši vanjo krivda kakor pošast z jeznimi, žarečimi očmi.

»Le kako se more na kmetih zgoditi kaj takega. Zmeraj sem mislil, take povsem brez-

vestne matere, ki odlagajo svoje otroke, se dobe samo po velikih mestih.»

Gospodinja je bledele; gospodar ni bil govorčin in je samo godel. Odmor, ki je nastal, je učinkoval kakor tihota po uničujoči svarilni pridigi. Gospodinja pa je zbrala vse moči in odvrnila:

»Saj je bilo najbrž Ovsenikovi materi kaj bridko oddati otroka; ko pa se tako često dobijo trdi očetje, ki bi kruto izdelavali hčer. — Dečko je lahko čisto poštenega rodu. Je nardarjen in se lepo vede.«

»Saj to je glavno, gospa! Marsikdo je iz najboljših hiše in je vendar negodé. Ovsenik si kuje srečo spretno in pridno. Moj Dušan mu je dolžan zahvalo za marsikatero dobroto.«

General se je poslovil. Slavica je predlagala papanu brezpogojno, naj kupi kravo, ki

je treba k nji samo stopiti, kadar potrebuje človek mleka ali smetane.

Mira pa je povabila Tilko, naj jih pride obiskat. Mora priti in jo naučiti, kako se kuha sok s smetano.

Ker danes ovčarski hlapec ni imel drugega posla, je sam pasel čredo in je Janko lahko pohajkoval z gospodo po okrajini, dokler je ni spremil na večerni vlak; kajti general in hčeri morajo na svojo žalost že spet domov v »pusto« mesto, kakor je rekla Slavica.

Zalar in Dušan pa sta pohajkovala še teden dni v prosti naravi. Nikdar nista pozabila teh dni. Tudi Slavici in Miri živi še dandanes sveže v srcu vesel spomin na Makoše in njene čudeže in novosti.

(Dalje pride.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Za svetovni Evharistični kongres, ki bo februarja 1937 v Manili (Filipinski otoki), je kot zastopnik svetega očeta Pija XI. določen kardinal Pacelli.

Svetovni misijon — svetovni mir! »Da pacem, Domine, in diebus nostris!« — daj mir, Gospod, v naših dneh! — To cerkveno prošnjo ponavljamo z iskrenim srcem še prav posebno v sodobnih svetovnih homatijah, ko se vsekrižem čuje divja pesem rožljanja s strahotnim orožjem. Pa svetovnega miru ne morejo zajamčiti edino-le narodi v Evropi. Blagovest o miru bo zagotovljena, če se bodo z enako ljubeznijo zavzela zanj tudi barvasta plemena v Afriki in Aziji. Svetovni mir ima svojo zagotovitev v svetovnem misijonu. Poganski svet se mora prežeti z mirovnimi načeli krščanstva, ki imajo moč napraviti red, doseči spravo, mir in edinost med narodi; načela krščanstva si morajo osvojiti poganski rodovi, da se bo ustanovilo med njimi kraljestvo, v katerem ne bo gospodarilo ne samoljubje, ne goli materijalizem, ne pretirano podujanje nacije. Pravi mir more zagotoviti in ustvariti le svetovna Cerkev Kristusova — kot vodilna duhovna sila. »Pax Christi in regno Christi« — mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem, po tem geslu sedanjega poglavarja Cerkve Jezusove naj se ravnaajo narodi, če jim je na tem, da zavlada toli potrebni in zaželjeni mir. Ako v Evropi ni miru, če kdo dvomi nad mirovnim poslanstvom svetle Cerkve pri nas, naj ve, da je vzrok v tem, ker vodilni krogi na krmilu držav bistva Cerkve in krščanstva ne umejejo in ne zagrabijo.

Na to bistveno povezanost hoče opozoriti misijonski kongres, ki bo le-

tos o binkošti na Dunaju z geslom: Svetovni mir, svetovno misijonstvo, sprava med narodi!

(Pojasnila Wien I., Grünangergasse 4.)

Kako se družijo — zoper Cerkev! Ruska sovjetija, ki pošilja svoje agente vsekrižem po svetu, ima lahko delo tam, kjer vlada nezadovoljstvo zastran socialnih neprilik. O tem so nas prepričale zadnje volitve na Španskem. Pod firmo »Ljudska fronta« so se združili komunisti, socialisti, anarhisti, framazoni, ki so v svoj krog potegnili cele množice nezadovoljnežev in bednostnikov. Denar ruskih prvoborcev za svetovno prekucijo in za kraljestvo satanovo je seveda tudi storil svoje in žel uspehe. Vodja »Ljudske akcije«, znani neustrašeni katoliški junak Gil Robles, ki je z organizacijo vrlih katoliških mladcev in mož zbral v par letih okrog sebe ogromne armade, še ni dosegel zadostnega uspeha, ki ga je pričakoval. Morda bo naslednik njegov, Angel Herera, mož poštenosti, znanja in prva organizatorična sila, imel več sreče.

Zdi se, da so vprav španske volitve opozorile krmarje drugih držav, da uvidevajo, kako vztrajno zamrežujejo drzni sovjetovci vse dežele, kjerkoli najdejo ugodna tla. Razni strajkovski pojavi med visokošolci pri nas in drugod, odkrita gnezdišča tajnih komunistov iz višjih poklicev (n.pr. v Budimpešti) dokazujejo državnikom, da imajo in bodo imeli opravka z velikim pajkom, ki noč in dan snuje mreže okoli sveta, mreže, ki utegnejo biti usodne, če bi veljaki evropskih držav mižali. Še celo voditelj Nemčije, Adolf Hitler, je nedavno zaklical državnikom, ki so sovjetsko Rusijo sprejeli v Zvezo narodov: »Ali se za-

vedate, kaj počenjate? Vežete se z državo, ki hoče vso Evropo uničiti!»

Kakšne divjosti uganja pod vplivom sovjetizma združena komunistično nadahnjena množica na Španskem, je znano. Požigi, pobjanja, uničevanja cerkvá v preteklih letih in zopet po zadnjih volitvah so nam še živo v spominu. Le kaj si s takim barbarskim nastopom in uničevanjem dragocenosti pomagajo?! Kako si moremo te reči razlagati? — Nebrzdana strast, nahujskana besnost je pač slepa. Človek, ki mu je komunistični nauk uničil vero, se najprej vrže na to, kar mu povzroča očitajočo vest.

Vprašanje, ki se vedno ponavlja: Kako rešiti svet pred povodnijo ruskega komunističnega sovjetizma? — ima odgovor v klicu: Pomagajte utrditi in razširiti kraljestvo Kristusovo, ki je kraljestvo ljubezni in pravice, kraljestvo reda, miru in blagostanja! Za to kraljestvo pa mora vzgajati tudi šola. Kjer ni prave krščanske vzgoje, se socialno zlo veča in veča. To zlo je, ki poleg drugega pripravlja tla nezadovoljstvu in krvavim prevratom.

Križ na vseučiliščih. V budapeških šolah so pred kratkim zopet izobesili znamenje odrešenja. Ko je pred 15 leti na Madjarskem vladalo prosozidarstvo, so bili križ odslovili iz šole. Tudi na vseučilišču v Budapešti, ki ga je ustanovil kardinal Pazmany, je bil izginil vsakršen znak krščanstva. Zdaj so predavalnice te visoke šole zopet odlikovali s križem. Ta zgled je posnela tudi višja tehnična šola. Križe so prinesli v sprevedu, ki so se ga udeležili katoliški in protestantski dijaki z rektorjem in profesorji.

Praznoverni poslanci. Več ko polovica poslancev v francoski zbornici je framasonov. Koliko je med temi katoličanov (po imenu, kajti kdor je framason, je izobčen iz katoliške Cerkve), nam ni znano. Kako je z vero pri njih, pa pojasnjuje tale dogodek iz zadnjih dni: Razpust poslanske zbornice pred volitvami je bil napovedan za petek 13. marca. Večina poslancev je obsula predsednika zbornice, naj razpust preloži, ker pomeni številka 13, kakor tudi petek — nesrečo. — Ta strah je značilen za marsikoga, ki misli, da je za vero v Boga veliko premoder, za praznoverje pa ne — preneumen.

Priporočljive posvetovalnice. Obnovitev zakona v smislu okrožnice sv. očeta Pija XI. — to je namen, ki ga imajo posebne posvetovalnice holandske škofije Herzogenboš. V teh pisarnah, ki jih je vpeljal ondotni škof, poslužeta po en duhovnik in po en zdravnik. V zadevi zakona more tu dobiti potrebne nasvete in pojasnila vsakdo brezplačno. Koristna naprava zlasti za žene in neveste.

Dve vedrci medu je podaril nedavno predsednik italijanskih čebelarjev svetemu očetu Piju XI. Ob tej priliki je papež povedal, da je bil sam v dijaških letih med počitnicami prijatelj čebelarstva in se je tudi kot čebelar udeleževal. Nato je poudarjal, kako lep zgled lepo urejenega gospodarstva so nam te živalice. Njih socialna organizacija, razdelitev zaposlenja omogoča obilo sladkega sadu, ki ga rodi narava.

V zadregi so bili katoličani v Nemčiji, ko je bilo 29. marca glasovanje za »voditelja«, ki je dal vojaško zasesti Porenje. Škofje so vernike v okrožnicah približno tako-le poučevali: »Nemški škofje poznajo svoje verne katoličane in njih mišljenje. Tudi vedo, da žele v tej uri narodne odločitve pokazati svoje domoljubno mišljenje. Znano je pa škofom tudi, da tega glasovanja nekateri ne morejo spraviti v sklad s svojo vestjo, ker ima videz, kakor da s tem glasovanjem odobrujejo tudi Cerkvi in krščanstvu protivne naredbe in izjave, ki so nas zadnja leta navdajala z bridkostjo in žalostjo. Da škofje olajšajo dobrim vernikom omenjene težave, so rešili to vprašanje tako-le: Mi damo glasove domovini. To pa ne pomeni, da odobrujemo stvari, ki jih pred vestjo ne bi mogli zagovarjati.« — Končno so škofje tudi dostavljali: »S to okrožnico ne maramo nikogar ne siliti k volitvi, ne odvracati od volitve, ker prepuščamo zgolj politične zadeve svobodni odločitvi.«

Borba proti krščanstvu. Statistika pove, da je marksistični val na Španskem v onih dveh letih, ko je imel moč v rokah, vpepelil 63 velikih šol, med njimi 5 univerz, zato ker so bile katoliške; porušil dalje 58 zgodovinskih cerkva, 730 hiš, last katoličanov, 26 tovarn, ki so jih vodili katoliški možje; poleg tega je razdejal 58 železniških mostov, razdril 31 cest, 66 železniških prog na dolge razdalje; porabil je 10.824 kg dinamita za take »kulturne« namene. Razen nešteti umorov v prvih dneh revolucije in pri oktobrskem uporu l. 1934 v Asturiji, ima marksistični režim v Španiji na svoji vesti 1027 umorov in 1750 atentatov. Žrtve so v veliki večini bili zgledni katoličani, duhovniki, redovne osebe in katoliški voditelji. Ko so se nato pri volitvah združeni kristjani otrsli takšnega tiranstva, je vlada z državnimi zakoni napravila red. Pravih katoličanov pa je bilo malo na vladi. Za to je skrbel predsednik republike, ki je deloma vzrok, da so se po zopetnih volitvah vrnili oni, pod katerimi je Španija prvič vzplamtela v svitu plamenov.

Kako pa sodijo španske razmere svobodomislec in marksisti — zvesti tovariši po vsem svetu in tudi pri nas? — Takole: Žrtve revolucije naj bi se molče prezrle, pač pa naj bi se proglasili za žrtve tisti, ki so

potiskali bakle v cerkve, morili in obešali katoličane ter skrunili vse, kar je vernim sveto in vzvišeno, pa so zato pozneje čutili moč paragrafa. Zdaj po zadnjih volitvah, ki se niso izvršile brez sovjetske pomoči in ne brez vpliva ruske blagajne, so bile vse te »žrtve« pomiloščene in izpuščene. S tem je pa natihem odobreno načelo židomarksistov, da so cerkvene osebe in ustanove stvari, ki jih vsakdo brez kazni ruši in podira. Sovjetija prodira vsled slepote onih, ki ne poznajo več božje postave, pa jim je samo za zmoto, oblast, denar in uživanje.

Nič spremembe. Poizvedovalcem, kako je sedaj s stanjem Terezije Neumann, ki ima znake trpljenja Kristusovega, sporočamo, da je bila trpinka vse zadnje leto v Konnersreuthu, v svojem rodnem kraju na Bavarskem. Trpljenje v zamaknjenju in krvavitev se redno ponavlja vsak petek, kakor poprej. Prav tako še vedno ne uživa nobene hrane (že 13 let). Sveto obhajilo je edino, kar prejme. (Nekateri časopisi so poročali, da je zamaknjenka izrekla neko prerokbo o Hitlerju in sedanjem režimu v Nemčiji, da jo zato preganjajo, kar pa je izmišljeno.)

Za obrambo katoličanov v Mehiki. V glavnem mestu države Chile, v Santiagu, deluje društvo »Osrednje vodstvo za versko proučevanje«. Ta organizacija je poslala državam: Argentini, Braziliji in Chile spomenico s pozivom, naj se zavzamejo za rešitev Mehike, kjer je po izjavi ameriških škofov velika večina ljudstva od vlade zasužnjena. Vse omenjene države naj po svojih zastopnikih mehiški vladi dopovedo, naj spremeni svojo notranjo politiko, ki uničuje in tepta dobro ime in kulturno višino ameriških držav.

*

Pisma, polna iskrene hvaležnosti in vdanosti do prevzv. g. dr. Gr. Rožmana, škofa ljubljanskega, dohajajo od naših naročnikov v Ameriki. V dopisih prosijo, naj »Bogoljub« oznani širnemu svetu, kako veliko dobroto jim je storil ljubljanski škof, da jih je obiskal, potrjeval v verskem življenju, jih tolažil in se po domače, ljubeznivo z njimi razgovarjal. Škoda le — pravijo — da je bilo za posamezne kraje tako malo časa odmerjenega. Iz 42 naselbin, ki so bile deležne obiska, pošiljajo srčne pozdrave!

Zaupanje na božjo pomoč, dobra in krepka volja, v tem je jamstvo, da bo ob salezijanskem Mladinskem domu v Ljubljani zrastle novo svetišče, ki bo posvečeno ljubljani svetnici Tereziji Det. Jezusa. Temeljni kamen je blagoslovil na cvetno nedeljo prevzv. g. škof dr. Gr. Rožman. Navzoči so bili zastopniki oblasti in velikanska množica vernikov. — Snuje se sicer v bližini vzporedno z naselbino

salezijanskega zavoda nova župnija svete Družine, slovenski Nazaret, ki ima že zasilno leseno cerkvico in na vso moč skrbnega lastnega dušnega pastirja; iz srca bi privoščili, da se čimprej uresniči iskrene želje moščanskega predmestja po urejeni samostojni duhovniji s prostorno, zidano cerkvijo. — Častilci svete Terezije, Male Cvetke, bodo pač tudi pomagali, da se dvigne čimprej zvesti zavetnici častitljiva hiša božja. Če se obojno cerkveno podjetje posreči, o čemer ne dvomimo, bo le na izredno duhovno korist lepe Ljubljane.

Zastopnik svetega očeta v naši državi, prevzv. g. nadškof Hermenegild Pellegrinetti je praznoval 27. marca 60 letnico rojstva. Rodil se je 27. marca 1876 v Camajore, v škofiji Lucca. Našemu jeziku se je priučil med svetovno vojno, ko je oskrboval dušno pastirstvo med slovenskimi begunci in izseljenci iz goriških Brd. Današnji sveti oče Pij XI. ga je — dobro poučen o odličnih diplomatskih spretostih njegovih — imel za pomočnika, ko je bil še nuncij v Varšavi na Poljskem. L. 1922 je bil posvečen za škofa in poslan kot zastopnik papežev v Beograd, kjer izvršuje v versko mešani državi nelahko zastopstvo katoliške Cerkve in verskih zadev poln uvidevnosti, poln diplomatske dalekovidnosti in modre razsodnosti. Naj Bog še nadalje blagoslovi njegovo delo v blagor svete Cerkve in naše domovine.

Ohranimo si dobro ime! V naša južna obmorska kopališča in druga letovišča prihaja vedno več tujcev. Kmalu se bo začela nova kopališka sezona in doba sončenja. Škof dr. J. Srebrnič je v zadnjem pastirskem pismu zopet dvignil glas za dostojnost vseh, ki prihajajo v njegovo škofijo uživati morski zrak in krepiti živce v morski kopeli. Razvajenost tujcev, svoboščine, ki si jih dovoljujejo v taki meri, da se vsevprek in brezvestno gazijo нравstveni zakoni in širi pohujšanje, — so zanesle nečedne razvade, nedostatnost kopalnega odela in druge nerodnosti lahkoživega sveta tudi v naša podeželja.

Ker je lastnikom kopališč na tem, da privabijo čim več obiskovalcev, se meni nič, tebi nič izmuznejo in ne store svoje dolžnosti, da bi kakorkoli že preprečili spotakljivosti. Nastopiti bi morala povsod tem resneje krajevna nadzorna oblast tudi s kaznijo, da se uvažujejo policijski predpisi in tozadevne ministrske odredbe. Saj jih imamo na papirju, samo najti jih je treba in jim dati življenje; če so pomanjkljive, naj se pravočasno spopolnijo z ostrejšimi, ki bodo kaj izdale.

Lavantinska škofija. Pred sv. Jožefom so pokopali na Dolu pri Hrastniku telesne ostanke župnika in duh. svetovalca Petra Gor-

jupa. Na Dolu je pastiroval vzorno in goreče 21 let. N. p. v m.! — Za ž. upravitelja župnije sv. Pavel pri Preboldu je bil imenovan ondotni kaplan Martin Uranjek, ki mu je bilo tudi poverjeno soupraviteljstvo župnije Marije Reka. — Prestavljeni so bili kaplani: Jurij Guzej od Sv. Jurija p. T. v Žalec, Maks Ledinek iz Žalca v Ljutomer, Stanislav Trobina iz Ljutomera v Črensovec.

Ljubljanska škofija. Na župnijo Št. Gotard je bil umeščen Ivan Vodopivec, prej župnik v Št. Juriju pod Kumom; premeščeni so: Janko Preželj, prefekt v zavodu sv. Stanislava, za kaplana v Št. Vid pri Stični; Jožef Rott iz Preddvora v Dol pri Ljubljani; Franc Mozetič z Dobrove v Kostanjevico, Alojzij Jenko s Trebelnega v Loški potok. — Nastavljeni so: Jožef Košir, prefekt v Marijanišču, kot katehet na III. r. gimn. v Ljubljani; Martin Tekavec, C. M., kot duhovni pastir v umobolnici na Studencu. — Kot ž. upravitelji so imenovani: kaplan V. Pipp v Cerkljah p. Kr., benef. Fr. Pleša v Št. Juriju p. Kumom, Fr. Kirar v Novi Oselici. — Pokojnina je dovoljena župniku Kranjcu v Zlatem polju.

Novi duhovni svetniki: Vaclav Vondrašek, župnik v Podbrezjah, Ivan Lovšin, župnik v Planini pri Rakeku, Franc Pečarič, župnik na Dovjem.

Samostojna župnija Litija. Minister pravde je po posredovanju bana dr. Natlačena in ministra Kreka dovolil, da se ustanovi v Litiji samostojna župnija.

Novomašniško posvečenje. V Innsbrucku je bil med 21. novomašniki posvečen tudi sin tovarnarja Karla Polak-a ml. iz Ljubljane Alojzij Polak kot gojenec zavoda »Canisium«. Nova maša je bila na belo nedeljo v šentpetrski cerkvi v Ljubljani. Tržaški škof dr. Fogar je novomašnikov stric. V številu gori omenjenih novomašnikov je tudi ameriški rojak Jože Šušteršič iz Clevelanda. Novo mašo je imel o veliki noči v Vavtivasi na Dolenjskem, kjer je njegov oče doma. — Za častnega kanonika ljubljanskega kaplaja je imenovan g. Ivan Oman, slovenski župnik v Clevelandu.

MARIJINE DRUŽINE

Cilj in pot. Tako je naslovil »Slovenec« globoko pomembno razpravo prav ob 30 letnici, odkar je izšla okrožnica papeža Pija X. o pogostnem in vsakdanjem sv. obhajilu (20. decembra 1905). Jedro te razprave je podano v odstavku, ki dokazuje, kako važno vlogo za evharistično življenje imajo vprav naše Marijine družbe:

»Poglobimo v našem rodu Marijino čiščenje, tako smo pripravili pot bodočim ev-

harističnim rodovom in s tem smo storili že nekaj velikega. Obenem smo tako ohranili hvaležen spomin obhajilnim okrožnicam papeža Pija X. v l. 1905, 1908 in 1910, kjer se veliki papež prizadeva, da bi bila Evharistija postavljena v središče našega skupnega verskega življenja.«

Ajdovec. Naša fantovska kongregacija obstoji že kakih 35 let in se je še precej dobro držala. Toda strupeni valovi, ki raznašajo protivnost Cerkvi in verskemu življenju, se čutijo vsepovsod in ne ostanejo brez vpliva na kongregacijo, če trajno ni na straži.

Po mnogih letih tihega in mirnega delovanja smo tudi pri nas stopili krepkeje na noge. Gospod voditelj, ki mu je fantovska kongregacija nadvse draga, posveča našemu duhovnemu napredku vso pozornost. Vsako prvo nedeljo v mesecu imamo shod, skupno obhajilo z apostolstvom mož in fantov in sejo. V novembru je bil izvoljen nov odbor, ki bo pomagal, da se ohrani v kongregaciji obnovljena živahnost. Ostanimo zvesti sinovi Marijini!

Selca. V cvetu mladosti je morala umreti naša zgledna družbenica, 22 letna Fanica Vidmar iz Topolj nad Selci. Zaradi nevarnega očesnega vnetja je morala v bolnišnico, kjer se je pridružilo še zastrupljenje in ni bilo več pomoči. Z rešilnim avtom so jo prepeljali v Selca, pa ubožica ni več živa videla ljube domače hiše in dragih domačih. Prelep pogreb dne 28. jan. 1936 je dokazal, da je bila pri vseh spoštovana, posebno priljubljena pa pri družbenicah, ki so ji tako lepo zapele in položile venec na grob. Bila je ena naših najboljših deklet. Pol ure stran od cerkve, pa je bila skoraj vsak dan pri sveti maši in pogosto pri sv. obhajilu. Marijini družbi je dala dušo in srce. Vsa dobra, tiha, skromna, molitvena in ljubezniva je preživela svojo mladost. Nenadoma je Bog utrgal to prelepo rožo in jo presadil na nebeški vrt, saj je bila njena lepa in čista duša zrela za nebesa. Tovarišicam je pa zapustila posnemanja vreden zgled.

Št. Vid pri Stični. Po številu se bržčas ne da meriti z nami nobena Marijina družba v škofiji; pa upamo, da tudi po notranji, duhovni vrednosti nismo med zadnjimi. Okrog 600 nas je! Na glavni praznik smo z veseljem v srcu spremljali novih 50 tovarišic, ki so se v procesiji z venci na glavi približale ocvetličnemu Marijinemu oltarju, da so se s krepkim glasom posvetile Brezmadežni. — Shode v dvorani imamo vsako prvo nedeljo po litanijah, da se utrjujemo v trajni ljubezni do naše nebeške Vrtnarice. Ljubezen do Marije je naš narod ohranila v zvestobi do Boga, do Cerkve, do domovine. Ljubezen do nebeške Matere nas vodi k presveti Evharistiji. Oklenimo se zato

trdno naše kongregacije, da bomo res vedno evharistično živele, dajale vsem lep zgled in okušale v resnici vse tisto, kar je izraženo v vzkliku naše skupne molitve: »Glej, kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj!«

P. T.

Špitalič pri Kamniku. Dragi »Bogoljub«. Sprejmi par vrstic iz našega tihega kota. Nanovo je urejen Marijin vrtec in šteje 96 šolarjev, to je vse razen 2. Vrtčarji imajo svojo otroško nedeljo. Dekliško družbo smo pomnožili za 29 članic. Na novo smo ustanovili družbo za žene, v katero jih je sprejetih 57. Tudi apostolstvo mož in fantov smo vpeljali s 54 člani. Imamo tudi tretji red sv. Frančiška. Število »Bogoljubovih« naročnikov je poskočilo od 8 na 39. Dekleta so nam priredile prav lepo igro »Marijin otrok« s petjem in deklamacijo. Solarice pa so nastopile z igro »Otroci Marijinega vrta« in z deklamacijami za materinski dan. Letos je bila 200 letnica sedanje župniške cerkve, ki je prav lepa in ima nove orgle. V društvu smo slišali predavanja o zgodovini Špitaliča in o potovanju v Lurd. Počenši z novim letom imamo dvojno sv. mašo ob Gospodovih dnevih. Tudi ljudsko petje smo pričeli gojiti. Ugaja nam »Angelsko češčenje« in ona »Lepa si, lepa si, roža Marija!« Po sv. misijonu naj bo župnija prenovljena! »Bogoljub« nas uči lepo živeti in srečno umreti!

RAZNO

DA BISERI NE BODO ZAKOPANI

Bratovščina Naše ljube Gospe presv. Srca

Prisrčna šmarnična pobožnost vsako leto naša srca zopet ogreje za Marijo, če se je pobožnost do nje med letom morda ohladila. Podobno naj bi te vrstice pomogle obnoviti nekdanje navdušenje med nami za poseben način Marijinega češčenja — za bratovščino Naše ljube Gospe presvetega Srca, ki je bila pred dobrimi šestdesetimi leti ustanovljena v ljubljanski stolni cerkvi in ki je morda med Slovenci najbolj razširjena bratovščina, saj šteje že skoro dvestotisoč članov.

Ker ta in oni ne ve, kaj so cerkvene bratovščine in družbe, niti ne pozna, kolikega pomena so za splošno versko udejstvovanje, ali ima o njih celo neutemeljene predsojdale, naj najprej kratko pojasnim ta vprašanja.

Cerkvene bratovščine in družbe so od cerkvene oblasti ustanovljena ali odobrena udruženja vernikov, kateri hočejo pospeševati iz ljubezni do Boga in do bližnjega javno bogoslužje, dobrodelnost, razne verske vaje in pobožnosti in sploh dobra dela. Kako blagodejno vplivajo na versko in нравno življenje dobro vpeljane in negovane bratovščine, do-

kazuje dovolj izkušnja. Vedno in tudi danes še velja: kjer cveto pobožne družbe, zveze in bratovščine, tam opazujemo pravi smisel za žrtve, tam se versko življenje krepko razvija, tam zore najplemenitejši sadovi ljubezni do Boga in bližnjega, gine pa neurejeno samoljubje. Prav zaradi tega jih pa Cerkev močno priporoča in z odpustki in drugimi duhovnimi dobrotami naravnost obsipuje. V novem cerkvenem zakoniku jih vsem katoličanom takole priporoča: »Hvale vredni so oni verniki, kateri se vpišejo v družbe, ki jih je Cerkev ustanovila ali vsaj priporočila.« Ali je potem čudno, če so duhovni voditelji in sveti cerkveni pisatelji polni hvale o njih! Tako piše sv. Frančišek Saleški Filoteji: »Pristopaj rada k bratovščinam tistega kraja, kjer bivaš, in posebej k takim, ki dajejo več sadu in vzpodbude.« Znano je, kako se je trudil sv. Karel Boromejski, da bi bratovščine utrdil in pomnožil... Če rabimo primer, bi lahko rekli, da so bratovščine podobne Noetovi ladji, ki v njej najdejo ubogi svetni ljudje zavetje pred navalom skušnjav in grehov. Kako bridko se varajo oni mlačni in površni katoličani, ki nimajo za cerkvene družbe in bratovščine drugega kot pomilovalen posmeh?

Vse, kar velja o bratovščinah in cerkvenih družbah splošno, velja tudi o bratovščini Naše ljube Gospe presv. Srca v ljubljanski stolni cerkvi sv. Nikolaja. Ustanovljena je bila na praznik Brezmadežne l. 1874. Njen namen je, da bi člani vedno bolj spoznavali in poveljevali čudovito moč Matere Marije nad Jezusovim Srcem in njeno neizmerno ljubezen do tega presvetega Srca, obenem pa dobivali po njeni mogočni priprošnji pomoči v dušnih in telesnih stiskah. — V Marijo zaupamo, saj je naša ljuba Gospa, ki ji skušamo zvesto služiti; pa je tudi Gospa presvetega Srca! Že v samo Srce Jezusovo zaupamo, ker je dobrote in ljubezni polno, potrpežljivo in neskončno usmiljeno, vir vse tolažbe, bogato za vse, ki ga kličejo; koliko večje pa je naše zaupanje, če trka na to Srce z nami in za nas posredovalka vseh milosti, božja in naša skrbna Mati Marija! In ravno to veliko zaupanje izraža vzdihljaj, ki ga člani zmoliijo vsako jutro in vsak večer: »Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!« Da se člani udeležijo še drugih velikih dobrot, ki jih bratovščina nakanja (številnih maš, popolnih in nepopolnih odpustkov, vseh molitev in dobrih del članov te bratovščine in še misijonarjev presv. Srca Jezusovega), je treba samo še, da se njih ime in priimek vpiše v bratovsko knjigo, ki jo vodi eden stolnih vikarjev v Ljubljani. Vpisati moremo celo trdovratne grešnike, četudi za to ne vedo, in sicer iz tega namena, da bi jim

Naša ljuba Gospa izprosila milost spreobrnjenja.

Glavni praznik bratovščine je zadnjega majnika, praznik Naše ljube Gospe presv. Srca; torej vprav na meji meseca Marijinega in meseca, ki je posvečen češčenju Srca Jezusovega. Kako se ta dvojna pobožnost spopolnjuje, kaže tudi molitev, ki je natisnjena na sprejemnici v bratovščino in obdarjena z odpustki:

»Spomni se, o naša ljuba Gospa presvetege Srca, neizrekljive moči, ki ti jo je dal tvoj božji Sin nad svojim vsega češčenja vrednim Srcem. Polni zaupanja v tvoje zasluženje prihajamo k tebi in te prosimo tvojega varstva. O nebeška delivka milosti Jezusovega Srca, Srca, ki je neusahljiv studenec vseh milosti in ki ga moreš po svoji volji odpreti, da razlije na nas vse zaklade ljubezni in usmiljenja, luči in zveličanja, ki jih ima v sebi; prosimo te, dodeli nam milosti, ki zanje k tebi kličemo... Ne, ne bomo te prosili zastonj! In ker si naša Mati, o naša ljuba Gospa presvetege Srca, sprejmi milostno našo prošnjo in nas dobrotno usliši. Amen.«

Ali je med 196.576 člani te bratovščine vpisano tudi že tvoje ime? Živimo v časih, ki veri in katoliškemu življenju niso preveč prijazni. Vsi tudi vemo, kako važno in potrebno je Marijino češčenje, da se pridružimo. Ali bi ne bilo torej prav, če se pridružijo tej vabljivi in koristni bratovščini, ki ima sedež v ljubljanski stolnici (oltar naše ljube Gospe), zlasti oni, ki še niso bili doslej sprejeti v nobeno bratovščino. Priporočajmo jo tudi mladini. O vzgojni koristi ni dvoma. Ivan Vindišar.

NAŠE SLIKE

Sveta Monika. Na ovitku imamo pomenljivo sliko svete matere Monike, ki je z molitvijo, s solzami in lepim zgledom dosegla, da se je spreobrnil in dal krstiti njen učenec sin Avrelij Avguštin, poznejši škof hipponski, svetnik cerkveni učenec Avguštin. L. 1930 je katol. Cerkev praznovala 1500 letnico smrti njegove.

Po spreobrnjenju l. 387. v Milanu, kjer je imel službo kot učitelj govornišva, si je Avguštin zaželel k materi v Afriko. Prišla mu je naproti. V pristanišču Ostia (blizu Rima) sta se sešla srečna mati in še srečnejši sin. Dnevi Monike so bili šteti, njeno poslanstvo dovršeno. V naročju svojega sina je blaženo umrla.

Slika na ovitku nam kaže mater in sina v pogovoru pred smrtjo. O tem je zapisal sv. Avguštin v knjigi »Izpovedi« tudi tole: »Ti veš, Gospod, o čem sva se tisti dan menila in kako se nam je med pogovorom ta svet z vsemi svojimi užitki razblinjal v nič. Tu mi je mati rekla: 'Sin, kolikor se mene dostaja, me ne veseli nobena stvar več v življenju. Ne vem, kaj naj še počnem na svetu in čemu še živim. Saj se nimam ničesar več nádejati na

zemlji. Eno sámo je bilo, zbog česar sem si želela pomuditi se nekoliko med živimi, namreč, da bi videla tebe kot katoliškega kristjana, preden umrjem. To željo mi je Bog izpolnil bolj ko obilno, saj mi je dano, gledati v tebi celó služabnika božjega, ki se je povsem odpovedal pozemeljski sreči. Kaj torej še delam tu?«

Baragovo semenišče.

Priobčili smo dve sliki bogoslovnega semenišča čikaške nadškofije v Severni Ameriki. Naš prevzvišeni nadpastir je bil na lanskem misijonskem potovanju po Ameriki posebno pozoren tudi na to, kako so zgrajena in urejena dijaška in bogoslovna semenišča. Med največjimi in najmoderneje urejenimi je pač semenišče čikaške nadškofije ob jezeru Michigan. Vsa naselbina se imenuje Mundelein — po nadškofu istega imena. Spominjamo se tega kraja od svetovnega Evharističnega kongresa v Čikagu. Dijaško semenišče je naši ljubljanski škofiji postavil nadškof Jeglič s tem, da je s silnim pogumom in zaupanjem v Boga zgradil zavod sv. Stanislava v Šent Vidu. Ta veličastni zavod je nazorno pokazal, kako nesodobno je po zgradbi in legi ljubljansko bogoslovno semenišče. Zato je naš nadpastir dr. Gregorij Rožman sklenil postaviti s pomočjo božjo in sodelovanjem dobrih vernikov novo semenišče, ki se bo strinjalo z zahtevami našega časa. S to svojo srčno zadevo nas je seznanil v letošnjem pastirskem pismu. Takole pravi:

»Naša škofija nujno potrebuje novo bogoslovno semenišče. Sedanje je staro, nezdravo in premajhno. Po najnovejših cerkvenih in državnih odredbah bodo morali bogoslovci študirati šest let v bogoslovnem semenišču, torej mora biti za šest letnikov prostora. Tega pa v starem poslopju ni. Povečati se pa ne more. Kaj naj storimo? Ne preostane drugega, kakor da pozidamo novo bogoslovje, ki bo dosti veliko in bolj zdravo. In to novo bogoslovno semenišče naj bo spomenik škofu Baragi, zato naj nosi ponosno ime: Baragovo semenišče. V njem naj se za bodoča stoletja vzgajajo duhovniki v duhu apostolske gorečnosti, da bodo vsi podobni svetniškemu škofu Baragi in tako vsak njegov živ spomenik.

Slovenci v Ameriki so za Baragovo semenišče zložili temeljni kamen. Zdaj mora domača škofija nadaljevati. Vem, da boste po svojih močeh radi dali za lepi in veliki namen, da postavimo Frideriku Baragi dostojen spomenik, za škofijo pa oskrbimo primerno semenišče. Način zbiranja se bo pozneje razglasil, danes Vam samo povem, da je novo semenišče nujno potrebno. Vso za-

Molimo goreče in mislimo, kako bomo o
priliki po svojih močeh prispevali!

Zahvaljujem se sv. Antonu P., † školu A. M. Slomšek u vernim dušam v v. za uslišanje v dveh zadevah. Priporočam se še v eni nujni potrebi. M. K., Studenice pri P.

poroča Mariji na Brezjah in † S. T. Ledohovski za pomoč v težki prsni bolezni. — M. Š. se zahvaljuje Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J. za srečno prestano operacijo. Obenem se priporoča presv. Srcu J. in M. in sv. Jožefu za dušni mir in pravi poklic. — Prisrčna zahvala najsv. Srcu J. in M., sv. Jožefu in sv. Antonu za ozdravljenje otroka v hudi bolezni in za pomoč v mnogih težavah. J. M. Pl.

M. V.: Odgovor prihodnjič, ker nam je zdaj zmanjkalo prostora. Ko bi bil v pismu dodan naslov, bi mogli dati pismeno navodilo.

a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacij
skih cerkvá; glej seznam odpustkov za Veliko noč
v 4. številki »Bogoljuba«; b) članom br. naše ljube

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli na čast Materi b., dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi p. o. — 2. Kdor prejme po vrsti šest nedelj ali šest petkov **pred praznikom presv. Srca Jezusovega** sv. obhajilo in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 10. maja, prvi izmed petkov 15. maja. — 3. **Šest-nedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju.** Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnosti iznova začeti. Najprimerneje je, s pobožnostjo pričeti 17. maja. — Glede spovedi pri 2. in 3. pobožnosti velja to-le: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadovoljenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.

Oglas je registr. pod S. Št. 1753 od 17. XII. 1935.

SLOVENEK

JE VODILNI SLOVENSKI KATOLIŠKI DNEVNIK. PIŠE V DUHU KATOLIŠKE AKCIJE. STANE NA MESEC 25 DIN. PIŠITE, DA VAM POŠLJEJO NEKAJ ŠTEVILK BREZPLAČNO NA OGLED. NASLOV: »SLOVENEK«, LJUBLJANA, JUGOSLOVANSKA TISKARNA.

Slovenski dom

JE NAŠ CENENI POPOLDNEVNIK, KI GA SVOJIM ČITATELJEM TOPLO PRIPOROČAMO. IZHAJA VSAK DELAVNIK OB 12 IN STANE MESEČNO SAMO 12 DINARJEV. ZA ONEGA, KI SI NE MORE NAROČITI »SLOVENCA« JE »SLOVENSKE DOM« POPOLNO NADOMESTILO. PIŠITE NA DOPISNICI UPRAVI »SLOVENSKEGA DOMA« V LJUBLJANO, NAJ VAM POŠLJE NEKAJ ŠTEVILK LISTA NA OGLED.

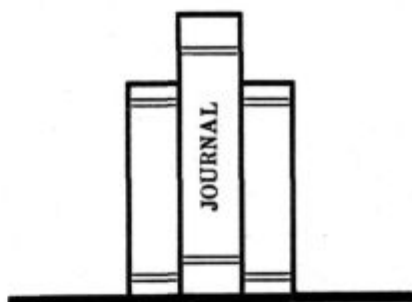
ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zelišč se dobi, ako se uživa „**HERSAN ČAJ**“ mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdravnika R. W. Pearsona, šef-zdravnika v Bengaliji (Angleška Indija). — Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost „**HERSAN ČAJA**“ in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih za radi poapnenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obisti, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (gihtu), črevesnih boleznih, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem odebelenju. — „**Hersan čaj**“ se dobiva v vseh lekarnah. Poučno knjižico in vzorec Vam pošlje zastonj:

Reg. S. št. 14001 1985.

Preludiji in modulacije. (Prof. Matija Tomč.) — Vzorci za kratke predigre, medigre in prehode v vse tonove načine pri cerkvenem petju so nujno potrebni predvsem organistom začetnikom in manj spretnim voditeljem cerkvenih korov. Bodi odkrito povedano: Naglavna hiba novoizvežbanih organistov je ta, da hočejo posnemati svoje učitelje-mojstre, dasi jim niso še izdaleka ne kos; postavljati se hočejo s svojo nedovršenostjo brez predlog. S tem zapravijo vsaj polovico uspeha, obenem pa zaidejo v tisto zoprno, pa skoraj splošno napako, da je vedno »eno in isto«, verniki pa morajo poslušati slabo »lajno«, ki jim tembolj preda, čimbolj so pevsko in glasbeno nadarjeni. — Torej: predloge na igralni pult in poprej vse pripraviti, pa bo tudi manj spreten organist z raznovrstnostjo in čednim predvajanjem mož na svojem mestu. Prof. Tomčeva zbirka je jako dober pripomoček. Cena 30 Din pri skladatelju v Št. Vidu nad Ljubljano.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

„**RADIOSAN**“, Zagreb,
Dukljaninova 1.

Idaj, ti bom pa še nekaj pokazala —

vendar moraš pri tem zapreti oči.“

„Saj vendar ne morem gledati z ušesi ali pa z nosom! Sicer pa počakaj malo, ta vonj poznam, spominja me na poletje, na mlad smrekov gozd — zares čudovito. Pa menda ni...“

„Vidiš, celo z zaprtimi očmi si uganila — to je moje perilo, na katero sem tako ponosna. Prijeten vonj ima od Schichtovega terpentinovega mila. Odkar perem s tem milom, je perilo vedno prekrasno in lepo dišeče.“

SCHICHT^{ovo}

TERPENTINOVO MILO

...in za namakanje ^vŽenska hvala